

ПРЕДСЕДАВАЈУЋЕМ ПРЕТРЕСНОГ ВЕЋА II
за председника МКСЈ

Судије: судија, O Gon Kwon, председавајући,
судија, Kevin Parker,
судија, Burton Hall,

Секретар: г. John Hocking
Датум: 12. април 2010. године

Подносак број 432.
Т У Ж И Л А Ц
против
Проф. др ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА

ЗАХТЕВ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
ЗА ИЗУЗЕЋЕ СУДИЈА О ГОН КВОНА И КЕВИНА
ПАРКЕРА

Тужилац Amicus Curiae
Mr. Bruce MacFarlane, Q.C

Оптужени
Проф. др Војислав Шешелъ

Стручни тим који помаже одбрану

Зоран Красић
Гордана Поп-Лазић
Драган Тодоровић
Вјерица Радета
Љиљана Михајловић
Марина Рагуш
Филип Стојановић
Момир Марковић
Немања Шаровић
Борис Алексић
Александар Мартиновић
Наташа Јовановић

Бранкица Терзић
Мирко Благојевић
Петар Јојић
Весна Зобеница
Елена Божић-Талијан
Весна Марић
Јадранко Вуковић
Огњен Михајловић
Марина Томан
Дејан Мирковић
Мирољуб Игњатовић
Ненад Вукићевић

Т у ж и л а ц
против
Проф. др Војислава Шешеља

Предмет бр. ИТ-03-67-Р77.3

Поднесак број 432.

**ЗАХТЕВ ПРОФ. ДР ВОЈИСЛАВА ШЕШЕЉА
ЗА ИЗУЗЕЋЕ СУДИЈА О ГОН КВОНА И КЕВИНА
ПАРКЕРА**

**I . Разлози за примену одредбе(Ц)(7)Упутства о дужини поднесака и захтева од
16. септембра 2005. године**

1. У правилу 15. Правилника о поступку и доказима МКСЈ (у даљем тексту Правилник МКСЈ) нема одредби које би ограничавале број страница у вези са подношењем Захтева проф. др Војислава Шешеља за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера (у даљем тексту: Захтев за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера). Тачније, у правилу 15. Правилника МКСЈ, нема ни једне одредбе која ограничава број страница Захтева за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера. Међутим, због негативних искустава проф. др Војислава Шешеља, или, због злоупотреба Тужилаштва и *amicusa sigiae* (у даљем тексту: *amicus*), у вези са квазиправним тумачењем прописаних рокова и броја страница у предмету ИТ-03-67-Р77.2, проф. др Војислав Шешељ тражи одобрење у складу са одредбом (Ц)(7) Упутству о дужини поднесака и захтева од 16. септембра 2005. године. Или, проф. др Војислав Шешељ тражи одобрење у складу са одредбама (Ц)(7), садржаним у Упутству о дужини поднесака и захтева од 16. септембра 2005. године. У тим одредбама Упуства о дужини поднесака и захтева од 16. септембра 2005. године се прописује, под (Ц)(7), (испод наслова „Дужина“, и наслова, „Одступање од ограничења броја страница“) да једна од: „Страна мора унапред да тражи одобрење од судског већа да прекорачи ограничење броја страница из овог Упутства и мора да пружи образложење о изузетним околностима које налажу прекорачење дужине поднесака“. Када се ове одредбе из Упутства о дужини поднесака и захтева од 16.

септембра 2005. године примене на предмет ИТ-03-67-Р77.2, у којем су поступале судије О Гон Квон и Кевин Паркер, долази се до следећег закључка. У предмету ИТ-03-67-Р77.2 изузетне околности очигледне. Тачније, општепознато је да су судије О Гон Квон и Кевин Паркер учествовале у изрицању незабележене, скандалозне и драконске казне затвора у трајању од 15 месеци проф. др Војиславу Шешељу 24. јула 2009. године. О каквој изузетној казни затвора се ради показују подаци из праксе МКСЈ у вези са непоштовањем суда. Тачније, до сада, у МКСЈ, у вези са непоштовањем суда, Анте Нобило је ослобођен, Бећа Бећај је осуђен на 4 месеца затвора, Домагој Маргетић на 3 месеца и 10.000 евра, Јосип Јовић на 20.000 евра, Маријачић и Ребић на по 15.000 евра, Батон Хацију на 8.000 евра, Коста Булатовић на 4 месеца (условно 2 године), Милан Вујин на 15.000 евра, Љубиша Петковић на 4 месеца, Симић и Аврамовић су ослобођени, Драган Јокић је осуђен на 4 месеца, Флоренс Артман на 7.000 евра, и коначно, у марту 2010. године у задњем случају у вези са непоштовањем суда пред МКСЈ, Зухдија Табаковић је осуђен на три месеца затвора. Дакле, када се анализирају ови подаци, јасно је да случај проф. др Војислава Шешеља изузетан. Тачније, изузетне околности прате предмет ИТ-03-67-Р77.2. До сличног закључка се долази и када се примени повољнији метод за судије О Гон Квона и Кевина Паркера. Дакле, ако се не би рачунале изречене новчане казне за непоштовање суда и ослобађајуће пресуде у процесима за непоштовање суда пред МКСЈ, дошло би се, поново, до закључка који показује да изузетне околности прате предмет ИТ-03-67-Р77.2. Или, ако се не рачунају изречене новчане казне и ослобађајуће пресуде, долази се до закључка да је просечна казна затвора изречена у МКСЈ у вези са процесима за непоштовање суда око три и по месеца затвора. Са друге стране, проф. др Војислав Шешељ је осуђен од стране О Гон Квона и Кевина Паркера у предмету ИТ-03-67-Р77.2 на преко 4 пута већу казну затвора од просечне казне затвора која се изриче у МКСЈ када се ради о непоштовању суда! Скоро невероватан податак. Дакле, само тај податак, уверљиво и без икакве разумне сумње, показује да постоје изузетне околности, управо на онај начин који предвиђа Упутство о дужини поднесака и захтева од 16. септембра 2005. године. Дакле, ради се о несумњивим изузетним околностима. Такође, већ је изнесено да је извесни Зухдија Табаковић осуђен на три месеца затвора у марту 2010. године за покушај подмићивања сведока. Маријачић и Ребић су осуђени на по 15.000 евра због објављивања имена заштићеног сведока у тексту под насловом „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте

против Хрватске“ објављеном у „Хрватском листу“ од 18. новембра 2004. године. У доношењу тих пресуда су учествовали О Гон Квон и Квеин Паркер. Са друге стране, проф. др Војислав Шешел је осуђен на 15 месеци затвора од стране О Гон Квона и Кевина Паркера због објављивања књиге у којој није откривено нити једно име заштићеног сведока, уз кључну напомену да је управо он тај заштићени сведок! Да би овај правни апсурд био још већи, О Гон Квон и Кевин Паркер су осудили проф. др Војислава Шешелја за књигу коју, фактички, нису ни прочитали, јер око 93% књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ није ни преведено на француски, нити на енглески језик! Тачније, О Гон Квон и Кевин Паркер не знају нити једну реч српског језика, али ипак су изrekli проф. др Војиславу Шешелју незабележену, изузетну и драконску казну затвора. Дакле, поново треба истаћи, ради се о изузетним околностима, незабележним у било којем другом случају у вези са непоштовањем суда пред МКСЈ. Или, довољно је само упоредити случајеве Маријачић и Ребић и Табаковић са предметом ИТ-03-67-Р77.2 и доћиће се до закључка да постоје изузетне околности које потпадају под Упутство о дужини поднесака и захтева од 16. септембра 2005. године. У том контексту евидентних и лако доказивих изузетних околности, проф. др Војислав Шешел жели да детаљно образложи све чињенице и кршења права од стране О Гон Квона и Кевина Паркера које су га навеле да поднесе Захтев за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера. Или, поступање О Гон Квона и Кевина Паркера према проф. др Војиславу Шешелју показује да су они пристрасни. Тачније, да гаје неку врсту личне мржње и жеље за осветом. Таква непримерена осећања зе судије међународног суда су такође врста изузетних околности. Проф. др Војислав Шешел жели, у том смислу, да изнесе детаљну аргументацију и зато изричито захтева да се примени (иако то не захтева правило 15. Правилника МКСЈ) Упутство о дужини поднесака и захтева од 16. септембра 2005. године, под (Ц)(7), испод наслова „Дужина“ и наслова „Одступање од ограничења броја страница“.

II. Контекст подношења Захтева проф. др Војислава Шешелја за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера

2. Конкретни правни разлози и правни контекст због којих се подноси Захтев за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера су очигледна повезаност предмета бр. ИТ-03-67-Р77.3 и предмета бр. ИТ-03-67-Р77.2. Такође, правни разлог је и издавање (након доношења првостепене пресуде у вези са предметом бр. ИТ-03-67-Р77.3) књига

проф. др Војислава Шешеља о судијама О Гон Квону и Кевину Паркеру. Тачније, грубо, пристрасно и некритичко прихватање квазиправних тврдњи *amicusa* и Тужилаштва усмерених против проф. др Војислава Шешеља у предмету ИТ-03-67-Р77.2 је изазвало (разумљив и очекиван) закључак проф. др Војислава Шешеља о пристрасности и личној мржњи О Гон Квона и Кевина Паркера према њему. Или, некритичко прихватање квазиправних тврдњи *amicusa* и Тужилаштва у предмету ИТ-03-67-Р77.2 усмерених против проф. др Војислава Шешеља и изрицање скандалозне и срамне казне од 15 месеци затвора од стране О Гон Квона и Кевина Паркера у предмету ИТ-03-67-Р77.2 у јулу 2009. године, имало је за последицу сасвим разумљиву реакцију проф. др Војислава Шешеља. Након изрицања скандалозне и непримерене пресуде од 24. јула 2009. године, проф. др Војислав Шешељ је објавио две књиге са насловима у којима се помињу судије О Гон Квон и Кевин Паркер. Тачније, након доношења пресуде у јулу 2009. године објављене су књиге проф. др Војислава Шешеља под насловима „Јужнокорејска гњида О Гон Квон“ и „Смежурано кенгурово мудро Кевин Паркер“.¹ Наравно, сваком непристрасном и разумном посматрачу је јасно да ће издавање књига проф. др Војислава Шешеља о судијама О Гон Квону и Кевину Паркеру под претходно наведеним (оштрим) насловима, свакако код ових судија изазвати још већу пристрасност (али и жељу за осветом) и мржњу према проф. др Војиславу Шешељу. Тачније, и то треба отворено нагласити, издавање књиге проф. др Војислава Шешеља о О Гон Квону и Кевину Паркеру под насловима „Јужнокорејска гњида О Гон Квон“ и „Смежурано кенгурово мудро Кевин Паркер“, је у суштини, уништило било какву могућност да О Гон Квон и Кевин Паркер буду непристрасни и неутрални у новом предмету ИТ-03-67-Р77.3. У том контексту, треба нагласити и следеће. Вероватно је издавање књига о О Гон Квону и Кевину Паркеру под оштријим насловима чак и допринело да се после предмета ИТ-03-67-Р77.2 покрене и предмет ИТ-03-67-Р77.3. Ако је тако (а све околности указују да су предмети ИТ-03-67-Р77.2 и ИТ-03-67-Р77.3 директно повезани, не само зато што је исти *amicus* и што се у оба предмета појављују О Гон Квон и Кевин Паркер), то може само да говори о превеликој сујети појединих судија МКСЈ. Или, то само говори о превеликој сујети и пристрасности судија (која често прераста у ватрену личну мржњу према оптуженом који се преко 7 година налази у притвору МКСЈ), као што су О Гон Квон и Кевин Паркер, који не могу да одвоје свој превелики его од своје основне професионалне

¹ Шешељ В."Јужнокорејска гњида О Гон Квон"Српска радикална странка , Београд, 2010. и Шешељ В. "Смежурано кенгурово мудро " Српска радикална странка , Београд, 2010.

дужности, а то је утврђивање истине и правде. У том контексту, преплитања огромне сујете и грубог занемаривања професионалне дужности је било и могуће да у предмету ИТ-03-67-Р77.2 дође до правног апсурда и својеврсног скандала, у којем су учествовали судије О Гон Квон и Кевин Паркер. Тај правни скандал, који се може упоређивати по својим слабо скривеним мотивима, само са процесом против Јозефа К. у којем „Оптужени никад није слободан“², се огледао у томе што се у предмету ИТ-03-67-Р77.2 такође судило једној књизи. Или, књизи под насловом „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Када се претходно узме у обзир, долази се до закључка да су књиге главни „грех“ проф. др Војислава Шешеља пред МКСЈ. Његови греси нису објављивање имена заштићених сведока, као што је то урадио хрватски новинар Маријачић, подмићивање сведока, као што је то урадио извесни Табаковић, или убијање и рањавање сведока, као што то радио Рамуш Харадинај (а бележила Карла дел Понте у мемоарима³). Не, „грех“ проф. др Војислава Шешеља су наслови његових књига. Наслови који вређају нечије превелике сујете. Сујете оних, као што су судије О Гон Квон и Кевин Паркер, који по правилу занемарују своје основне професионалне дужности. Дужности и стандарде који су прописани управо у Правилнику МКСЈ, правилу 14., под насловом „Свечана изјава“, који обавезују судије да „часно, верно и непристрасно врше своју дужност“. Међутим, када се занемаре ове дужности из правила 14. Правилника, онда све постаје могуће. Постаје могуће и да се изричу казне затвора од 15 месеци због књиге о којој, изузимајући наслов, и 7.5% текста, судије О Гон Квон и Кевин Паркер не знају ништа. Такође, када се занемаре дужности из правила 14. Правилника МКСЈ, онда постаје могуће да се покреће нови предмет ИТ-03-67-Р77.3 иако претходни, ИТ-03-67-Р77.2, против истог притвореника (који преко 7 година није изашао ван притворске јединице) МКСЈ није завршен. И све то због повређене сујете неких судија, које нису могле достојанствено да истрпе реакцију на своју пристрасну и драконску пресуду, коју је притвореник, чијих су 15 месеци живота узели, исказао кроз објављивање књига са насловима „Јужнокорејска гњида О Гон Квон“ и „Смежурано кенгурово мудро Кевин Паркер“. У том контексту, преплитања сујете, професионалне дужности и средњовековног суђења књигама и насловима, неће бити изненађење, ако се једног дана јавно објави изјава, после издавања неких нових мемоара, препуних накнадних истина и памети (дакле, мемоара сличних онима које је написала Карла дел Понте), да је предмет ИТ-03-67-Р77.3 против проф. др Војислава

² Кафка Ф. "Процес" Стубови културе, Београд, 2002. стр. 136.

³ Дел Понте К. "Госпођа тужитељица" Buybook, Сарајево, 2008.

Шешеља покренут само због књига под насловом „Јужнокорејска гњида О Гон Квон“ и „Смежурано кенгурово мудро Кевин Паркер“. Тачније, већ сада се слабо скрива оно што је очигледно. Предмет ИТ-03-67-Р77.3 је покренут само због освете судија О Гон Квона и Кевина Паркера према једном притворенику, проф. др Војиславу Шешељу, који се већ преко 7 година налази у притворској јединици МКСЈ. У том смислу откривања истине, подноси се Захтев за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера. Тачније, подноси се да би се спречило да предмет ИТ-03-67-Р77.3 већ на самом свом почетку постане полигон за освету и квазиправно иживљавање О Гон Квона и Кевина Паркера због издавања књига под насловом „Јужнокорејска гњида О Гон Квон“ и „Смежурано кенгурово мудро Кевин Паркер“. У томо смислу, испољавање прекомерне сујете и занемаривање дужности и стандарда који су прописани управо у Правилнику МКСЈ и правилу 14. под насловом „Свечана изјава“ и који обавезују судије да „часно, верно и непристрасно врше своју дужност“, јасно је да двојицу судија, О Гон Квона и Кевина Паркера, треба изузети из процеса у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.3. Такође, у овом уводном правном контексту треба нагласити и следеће у вези са насловима књига „Јужнокорејска гњида О Гон Квон“ и „Смежурано кенгурово мудро Кевин Паркер“. Ти наслови се морају сагледавати у оквиру предмета ИТ-03-67-Р77.2, (или изрицања драконске и непримерене казне у том предмету). Ван тог контекста би ти наслови можда могли да се посматрају као једна врста личног обрачуна проф. др Војислава Шешеља са судијама О Гон Квоном и Квином Паркером. Међутим, то није тачно. Ако се сагледа целина у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2, онда се долази до закључка да су наслови само реакција на изрицање непримерене и незабележене казне од 15 месеци затвора. Треба истаћи и да се у ставу 1. члана 10. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода истиче: „Свако има право на слободу изражавања. Ово право укључује слободу поседовања сопственог мишљења, примања и саопштавања информација и идеја без мешања јавне власти и без обзира на границе“. Такође, и пракса Европског суда за људска права, заснована на тумачењу члана 10. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, даје за право проф. др Војиславу Шешељу да својим књигама даје оштрије и неуобичајене наслове. На пример, Европски суд је у случају *Gomes da Silva* против Португалије (од 28. септембра. 2000. године поднесак бр.37698/97, ставови 34-36)⁴ разматрао осуду предлагача, зато што је у новинама користио изразе који су, наводно, били злоупотреба

⁴ Према Дитертр Ж."Изводи из најзначајнијих одлука Европског суда за људска права"Службени гласник, Београд, 2006, стр. 295.)

слободе изражавања. Тим поводом Суд је изнео: „Чланак предлагача, а нарочито употребљени изрази, могли би се сматрати полемичним. Они, међутим, не упућују на произвољни лични напад, зато што их аутор поткрепљује објективним објашњењем. Суд с тим у вези истиче да се у овој области политичке погрде често преливају у личну сферу; таква је природа опасности коју доносе политика и слободна размена идеја, које представљају јемства демократског друштва. Према томе, предлагач је изразио своје мишљење на које су утицала уверења г. Силва Ресенде, који је и сам стални писац коментара у штампи. Кад не би било фактичког основа, такво мишљење би сасвим сигурно било претерано, али у светлости утврђених чињеница то овде није случај. На крају, треба поново нагласити да новинарска слобода обухвата и могућност да се прибегне претеривању или чак провокацији (видети пресуду у случају *Prager и Oberschilck* против Аустрије од 26. априла 1995. године, серија А б. 313, стр 19, став 38)“. Дакле, наслови попут „Јужнокорејска гњида О Гон Квон“ и „Смежурано кенгурово мудро Кевин Паркер“ нису злоупотреба слободе изражавања. Ти наслови, су у директној вези са драконском, непримереном и незабележном пресудом од 15 месеци затвора, која је изречена проф. др Војиславу Шешељу до стране судија О Гон Квона и Кевина Паркера 24. јула 2009. године. Дакле, проф. др Војислав Шешељ има право да свим својим књигама, у складу са слободом изражавања коју му гарантује члан 10. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода и пресуда Европског суда за људска права у случају *Gomes da Silva* против Португалије, даје наслове какве год он хоће. Може, чак, својим књигама да даје и оштрије наслове од претходно цитираних. Са друге стране, једини ограничавајући услов за проф. др Војислава Шешеља и наслове његових књига је да у насловима књига (и њиховом садржају) нема позивања на вршење кривичних дела. Зато треба истаћи, већ у овом делу *Захтева за изузеће* судија О Гон Квона и Кевина Паркера, да у књигама „Јужнокорејска гњида О Гон Квон“ и „Смежурано кенгурово мудро Кевин Паркер“ нема позивања на насиље. Са друге стране, треба истаћи и следеће. Да ли се неке свиђају ти наслови, или да ли је неко увређен због њих, није питање због којег треба покретати нови процес за непоштовање суда против проф. др Војислава Шешеља. Тачније, није МКСЈ школско двориште у којем се поједини ђаци (штребери) тужакају, јер им је неко добацио неке оштрије речи на њихов рачун. Напротив, МКСЈ би требао да буде озбиљан међународни суд, а не основна школа у неком провинцијском месту, где постоји подела на подобне и неподобне ђаке, која се заснива на утицају њихових родитеља у малограђанској средини. У МКСЈ се доносе озбиљне казне од 15 месеци

затвора. Такође, у МКСЈ се људи држе и по 7 година у притвору, а да им се не окончава суђење. У МКСЈ су људи принуђени да штрајкују глађу да би изборили своја основна људска права. У МКСЈ људи умиру у притвору. По својим казнама, то је озбиљан суд, а не школско двориште. Дакле, када се све претходно изнето има у виду, може се закључити следеће. МКСЈ и његове судије треба да покажу макар онај минимум толеранције који је пре неколико деценија показивао чак и Батистин режим. Тачније, Батистин режим је своје политичке затворенике амнестирао, иако су се и ти затвореници служили оштријим изразима у својим обраћањима јавности из затвора (као неком врстом протеста против неправде). На пример, такав случај је забележен 1953. године: „У писму пријатељу новинару Луису Агеуеру, огорчени Кастро оптужио је режим за намештаљку. Министра Хермиду је назовао хомосексуалцем“.⁵ Ипак, и поред оваквих оштријих речи, Батистин режим није дозволио државним службеницима и судијама да се иживљавају над притвореником, већ је амнестирао Фидела Кастра. Дакле, ако МКСЈ није у стању да покаже макар минимум професионалности, или ако није у стању да спречи лични рат судија О Гон Квона и Кевина Паркера због издавања књига о њима, онда о непристрасности и неутралном суђењу не може бити речи у предмету ИТ-03-67-Р77.3. Зато први корак ка показивању озбиљности и професионалности МКСЈ у складу са правилом 14. Правилника МКСЈ у предмету ИТ-03-67-Р77.3 треба да буде изузеће сујетних и осветољубивих судија, О Гон Квона и Кевина Паркера.

III. Правни основ Захтева проф. др Војислава Шешеља за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера

3. Правни основ Захтева за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера су, пре свега, одредбе Статута МКСЈ (у даљем тексту: Статут) и Правилника МКСЈ. Тачније, чланом 13. Статута прописано је да судије морају бити непристрасне особе високих моралних квалитета. Нажалост, судије О Гон Квон и Кевин Паркер су далеко од тог стандарда. Тачније, судије О Гон Квон и Кевин Паркер су пристрасни и острашћени. У том смислу, као што је већ претходно изнето, посебно је уочљива та острашћеност судија О Гон Квона и Кевина Паркера после издавања књига о њима. Са друге стране, у том контексту, треба истаћи да се посебан нагласак у правилу 12. Правилника МКСЈ

⁵ Лалић Б. "Фидел Кастро"Новости, Београд,2007. стр . 50.

ставља на поштовање међународног права и људских права. Конкретно, у правилу 12. Правилника МКСЈ се прецизира: „Сталне судије и судије *ad litem* морају бити непристрасне и честите особе високих моралних квалитета које поседују квалификације потребне за избор на највише правосудне функције у земљи из које долазе. Приликом одређивања укупног састава судских већа и селекција претресних већа, дужна пажња посвећује се искуству судија у кривичном и међународном праву, укључујући међународно право и људска права“. Дакле, судије не смеју бити осветољубиве, сујетне и пристрасне, као што су О Гон Квон и Кевин Паркер. Судије не смеју да крше међународне одредбе о људским правима, и то не само због члана 10. Европске конвенције о заштити људских права и основних слобода, већ и због других међународних правних извора. На пример, судије морају да имају у виду и Међународни пакт о грађанским и политичким правима. Конкретно, став 2. члана 19. Међународног пакта о грађанским и политичким правима у којем се прописује: „Свако лице има право на слободу изражавања“, као и став 1. члана 14.: „Сви су једнаки пред судовима и судовима правде. Свако лице има право да његов случај буде расправљан правично и јавно пред надлежним, независним и непристрасним судом“. У контексту наставка острашћеног личног рата, који удружено воде против проф. др Војислава Шешеља судије О Гон Квон и Кевин Паркер, сада због издавања књига о њима, треба подсетити и да се у члану 21. Статута, оптуженом гарантује правично и јавно суђење. Тачније, наглашава се у члану 21. Статута да право оптуженог на правично суђење представља основно људско право, које у себи садржи и право оптуженог да му се суди пред независним и непристрасним судом. Истим, 21. чланом Статута је заштићено и гарантовано, као неприкосновено, право оптуженог да се сам брани. Гарантује се и вођење процеса на језику који оптужени разуме (дакле, у правилу 21. Правилника МКСЈ поново је нагласак, као и у члану 13. Статута, на поштовању међународног права и људских права). Такође, у члану 21. Статута се таксативно прописује (1): „Све особе су равноправне пред Међународним судом“. (2): „Приликом решавања по оптужбама против оптуженог, он има право на правично и јавно суђење...“. (3): „Оптужени се сматра невиним све док му се не докаже кривица...“. Међутим, већ после првог читања ових одредби постаје јасно да оне неће бити гарантоване од стране осветољубивих и сујетних судија О Гон Квона и Кевина Паркера када се ради о проф. др Војиславу Шешељу и предмету ИТ-03-67-Р77.3. Такође, правило 15. Правилника МКСЈ прописује да судија који има лични интерес у предмету, или који с тим предметом има, или је имао икакве везе које би могле утицати на његову непристрасност, не сме да учествује

у првостепеном или жалбеном поступку у том предмету. Јасно је да судије О Гон Квон и Кевин Паркер имају лични интерес у предмету ИТ-03-67-Р77.3 након издавања књига о њима. Зато се у Захтеву за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера тражи примењивање следеће процедуре. У правилу 15. Правилника се превиђа да у случају да се утврди да је судија пристрасан, председник МКСЈ треба да именује другог судију који ће га заменити у поступку. Исто тако, у правилу 15. Правилника МКСЈ предвиђа се и да свака од страна може затражити од председавајућег судије да се судија тог већа изузме и повуче из првостепеног или жалбеног поступка из горенаведених разлога. Дакле, то се управо и тражи Захтевом за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера који је поднео проф. др Војислав Шешел. Такође, правилом 15. Правилника МКСЈ се предвиђа да ће председавајући судија саслушати мишљење судије чије се изузеће тражи. Затим је дужан да, у складу са Правилником МКСЈ, о томе обавести председника МКСЈ, који ће, уколико је потребно, именовати трочлану комисију састављену од судија других већа. Комисија је дужна да саопшти одлуку о основаности захтева. Ако комисија одлучи да је захтев основан, председник МКСЈ ће именовати другог судију. Дакле, Правилник МКСЈ је сасвим јасан. У том контексту, али и у контексту одредби Статута, Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода и Међународног пакта о грађанским и политичким правима, Захтев за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера који је поднео проф. др Војислав Шешел се у потпуности ослања на процедуру прописану у МКСЈ. Тачније, у правилу 15. Правилника МКСЈ се прецизно одређује (А), (и то се имало у виду приликом подношења Захтева за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера): „Судија који има лични интерес у предмету, или који с тим предметом има, или је имао икакве везе које би могле утицати на његову непристрасност, не сме да учествује у првостепеном или жалбеном поступку у том предмету. Он ће се, у таквом случају повући, а председник ће за тај предмет именовати другог судију“. Коначно, сваком непристрасном и неострашћеном посматрачу је јасно да постоји и директна веза између предмета ИТ-03-67-Р77.2 и предмета ИТ-03-67-Р77.3. Довољно је само да се прочита Јавна редигована верзија друге одлуке по Захтеву Тужилаштва на основу правила 77. у вези са даљим кршењем заштитних мера (три књиге), донета 3. фебруара 2010. године (у даљем тексту: Јавна одлука по Захтеву Тужилаштва од 3. фебруара 2010. године) и доћиће се до таквог закључка. Тачније, Јавна одлука по Захтеву Тужилаштва од 3. фебруара 2010. године означава почетак новог процеса за непоштовање суда против проф. др Војислава Шешешља. Или почетак предмета ИТ-03-67-Р77.3. У параграфу 3 Јавне

одлуке по Захтеву Тужилаштва од 3. фебруара 2010. године се наводи: „Дана 26. јануара 2009. године Тужилаштво је поднело поверљиви и *ex parte* 'Захтев Тужилаштва на основу правила 77. у вези са даљим кршењем заштитних мера'“. Захтев Тужилаштва на основу правила 77. у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.3 је поднет скоро у исто време када је започет процес у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2. Тачније, Одлука по наводу о непоштовању суда је у предмету ИТ-03-67-Р77.2 донета 21. јануара 2009. године (тешко да то може бити случајност). То је јасно сваком неутралном посматрачу! Или, једино се може тврдити да то није тачно ако се докаже да проф. др Војислав Шешељ није исти онај оптужени у оба предмета. Такође, директну повезаност предмета ИТ-03-67-Р77.2 и предмета ИТ-03-67-Р77.3 показује и то што је *amicus* иста особа у оба предмета. Коначно, и предмет ИТ-03-67-Р77.2 и предмет ИТ-03-67-Р77.3 су покренути у вези са предметом ИТ-03-67. Или првим предметом који је покренут против проф. др Војислава Шешеља (довољно је само прочитати ознаке сва три предмета и увидеће се директна повезаност између њих). Дакле, за такво логично закључивање није потребно чак ни претходно правничко знање. Довољна је само општа писменост и непристрасан приступ. Такође, на повезаност између предмета ИТ-03-67-Р77.2 и предмета ИТ-03-67-Р77.3 указује и да се скоро у свим претходно наведеним одлукама и пресудама помињу имена судија О Гон Квона и Кевина Паркера. Зато би О Гон Квон и Кевин Паркер, ако су заиста непристрасни и неострашћени, требали сами да се повуку из предмета ИТ-03-67-Р77.3. Такође, они би требали да се повуку и због правних одредби на којима се заснива Захтев за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера (те одредбе им у суштини и дају шансу да избегну даљу правну дискредитацију). У оквиру свега претходно наведеног може се закључити следеће. Да би се обезбедили услови да се у складу са Статутом и Правилником МКСЈ (али у складу са Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и Међународним пактом о грађанским и политичким правима) поштује право на фер и правично суђење у предмету ИТ-03-67-Р77.3 против проф. др Војислава Шешеља, неопходно је да се изузму судије О Гон Квон и Кевин Паркер (или, судије О Гон Квон и Кевин Паркер би требале саме да се повуку, ако хоће да сачувају свој професионални кредибилитет). У сваком случају, критеријуми за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера треба да буду засновани на правним стандардима које прописује међународно право и Правилник МКСЈ и Статут: 1. Судија мора бити изузет ако се покаже да постоји стварна пристрасност 2. Неприхватљив утисак пристрасности постоји: ако је судија страна у поступку, ако има интерес у исходу предмета, или ако ће одлука судије довести до унапређења неког

захвата у којем судија учествује заједно са једном од страна, или, 3. ако би околности код разумног и добро обавештеног посматрача изазвале разуман страх од пристрасности. Тачније, очигледна пристрасности судија О Гон Квона и Кевина Паркера подрива поверење у спровођење правде у МКСЈ. Зато они не могу бити судије у предмету ИТ-03-67-Р77.3.

IV. Чињенични наводи као основа Захтева проф. др Војислава Шешеља за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера или чињенице које су доказ за очигледну пристрасности О Гон Квона и Кевина Паркера у предмету ИТ-03-67-Р77.3

IV-1. Одлуку по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године, или усвајање скандалозног и квазиправног Захтева Тужилаштва, на основу правила 77. у вези са кршењем заштитних мера поднетог 10. октобра 2008. године, у предмету Тужилац против Војислава Шешеља.

4. Судије О Гон Квон и Кевин Паркер већ преко годину дана активно учествују у процесу за непоштовање суда у предмету ИТ-03-67-Р77.2. Сама та чињеница би била довољна да се изузму из предмета ИТ-03-67-Р77.3. До таквог закључка се долази и када се анализира хронологија предмета ИТ-03-67-Р77.2 (и предмета ИТ-03-67-Р77.3). Претресно веће II је још 21. јануара 2009. године донело Одлуку по наводима о непоштовању суда (у даљем тексту: Одлука по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године). Члан тог Претресног већа II је био судија Кевин Паркер. У Одлуци по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године се усваја скандалозни захтев Тужилаштва у вези са покретањем поступка за непоштовање суда против проф. др Војислава Шешеља. Или, већ у параграфу 1 под насловом „Контекст“ Одлуке по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године се наводи: „Претресно веће II Међународног суда за кривично гоњење лица одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињена на територији бивше Југославије од 1991. године решава по поверљивом и ex parte 'Захтеву Тужилаштва на основу правила 77. у вези са кршењем заштитних мера' поднетом 10. октобра 2008. године, у предмету Тужилац против Војислава Шешеља, у којем се, између осталог, тражи издавање налога уместо оптужнице за покретање поступка на основу правила 77(Д) (ии) Правилника о поступку и доказима против Војислава Шешеља“. Затим се (у истом стилу), у параграфу 1 Одлуке по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године дословно наводи: „Захтев је првобитно поднет Претресном већу III, које поступа

у суђењу Војиславу Шешељу. Дана 29. октобра 2008. године председник Међународног суда наложио је овом Већу да узме Захтев у разматрање“. Дакле, већ после читања пасуса 1 Одлуке по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године, може се доћи до закључка да се радило о својеврсном правном скандалу у којем је активно учествовао судија Кевин Паркер. Или, већ после читања параграфа 1 Одлуке по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године, могу се поставити следећа питања на која судија Кевин Паркер треба да пружи конкретне одговоре ако хоће да докаже да је непристрасан. Како је могуће да претресно веће III (у саставу Антонети/Латанци/Хархоф), које је било надлежно за предмет ИТ-03-67 (Тужилац против Војислава Шешеља), не решава по Захтеву Тужилаштва на основу правила 77., у вези са кршењем заштитних мера, поднетог 10. октобра 2008. године у предмету ИТ-03-67 (у даљем тексту: Захтев Тужилаштва на основу правила 77.)? Тачније, како је могуће да по Захтеву Тужилаштва на основу правила 77., у вези са кршењем заштитних мера, поднетог 10. октобра 2008. године у предмету Тужилац ИТ-03-67 решава Претресно веће II, које је много мање упућено у процес против проф. др Војислава Шешеља? Или, зашто је судија Кевин Паркер, као наводно непристрасан и моралан судија, пристао на овако квазиправно и скандалозно поступање? Тачније, зашто је пристао на нелогичну замену Претресног већа III? Да ли је он, судија Кевин Паркер, био боље упућен у предмет ИТ-03-67 од судија из Претресног већа III који су, иначе, већ годину дана у том тренутку активно учествовали у суђењу проф. др Војиславу Шешељу у предмету ИТ-03-67? Ако се којим чудом и докаже да је судија Кевин Паркер био боље упућен у предмет ИТ-03-67 од колега из Претресног већа III, онда се, са пуним правом, може тврдити да је он непристрасан судија, који нема никакав лични интерес у процесима против проф. др Војислава Шешеља који се воде у МКСЈ! Наравно, ту тврдњу је могуће доказати са истом вероватноћом као што је могуће и доказати тврдњу да се у правни систем Луизијане и Квебека више упућени правници који се баве *common law* од оних који се баве континенталним правом, иако је сваком правнику познато: „У држави Квебек у Канади и савезној држави Луизијани у САД (које су се једно време налазиле под француском влашћу и културним утицајем) француско право је било скоро у потпуности преузето, нарочито кроз Грађански законик Луизијане из 1825. и 1870 године... *Code civil* је још увек основ правног система у Луизијани и Квебеку, као изоловано острво континенталног права у

окружењу прецедентног правног система“.⁶ Али,напротив, у МКСЈ је све могуће. Наравно, та лажна претпоставка на којој се заснива предмет ИТ-03-67-Р77.2 (да је судија Кевин Паркер боље упућен од колега из Претресног већа III у сва дешавања у вези са предметом ИТ-03-67), неминовно доводи и до погрешних одлука. Или, неистинитих закључака који се налазе скоро у сваком параграфу Одлуке по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године. На пример, у параграфу 3 Одлука по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године се наводи: „Тужилаштво, између осталог, тврди да је оптужени Војислав Шешел свесно прекршио налоге којима су одређене заштитне мере за три сведока у његовом суђењу“. Наводно, проф. др Војислав Шешел је то урадио када је објавио књигу „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Због тога, пише у параграфу 3 Одлука по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године: „Тужилаштво, између осталог, тражи да се против проф. др Војислава Шешела изда налог уместо оптужнице, у складу са правилом 77(Д)(и) Правилника“. Дакле, књига „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ је наводно угрозила заштићене сведоке, тврди се у Захтеву Тужилаштва на основу правила 77. Али, све и да је тако (а није, јер за то нема чак ни полудоказа), судија Кевин Паркер је морао, већ после првог читања, да у потпуности одбаци Захтев Тужилаштва на основу правила 77. Тачније, требало је да га одбаци због следеће чињенице. Књига „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“, којој се суди у предмету ИТ-03-67-Р77.2, је објављена у новембру 2007. године. Дакле, годину дана пре Одлуке по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године. Такође, чињенице показују да је Књига „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ објављена у новембру 2007. године, а Захтев Тужилаштва на основу правила 77., у вези са кршењем заштитних мера је поднет тек 10. октобра 2008. године! Међутим, ова нелогичност (или „пауза“ од 11 месеци између објављивања књиге и реаговања Тужилаштва на њу) није сметала судији Кевину Паркеру. Није му се учинила чак ни сумњивом. Напротив, Кевин Паркер, као по некој команди, учествовао је у доношењу Одлука по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године. Дакле, у суштини, у доношењу једне ретроактивне и квазиправне одлуке. Или, када би се користили слободнији изрази, Кевину Паркеру није било чудно и сумњиво, да се поступак за непоштовање суда у вези са једном књигом покреће тек четрнаест и по месеци након њеног објављивања! Тако не поступају професионалне и непристрасне

⁶ Аврамовић С.Станимировић В."Упоредна правна традиција"Номос, Београд, 2006. стр. 287.

судије! Кевин Паркер је, као судија који треба да делује у складу са Правилником МКСЈ и Статутом, имао дужност да непристрасно и професионално размотри ове сумњиве и проблематичне чињенице. Међутим, судија Кевин Паркер се понашао као да је део Тужилаштва. Он је без икаквог размишљања и без икаквих дилема, прихватио ретроактивни Захтев Тужилаштва на основу правила 77. Дакле, у суштини, учествовао је у доношењу ретроактивне и квазиправне одлуке. Скоро невероватан пример непрофесионалног и пристрасног поступања! Међутим, ни та чињеница није најскандалознија у вези са књигом „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ и Захтевом Тужилаштва на основу правила 77. Судија Кевин Паркер је приликом усвајања Захтева Тужилаштва на основу правила 77. потпуно игнорисао и следеће чињенице. Материјали који чине књигу „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“, (а то су Приговор на измењену оптужницу и пратећи Елаборат), предати су надлежним органима МКСЈ 6. септембра 2007. године. Приговор на измењену оптужницу и пратећи Елаборат у суштини чине целу књигу „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Тачније, од 1195 страница књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“, Приговор на измењену оптужницу и пратећи Елаборат чине 1184 страница текста. Или, изражено у процентима, Приговор на измењену оптужницу и пратећи Елаборат чине преко 99% процената текста у књизи „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Осталих (минималних) око 1% текста у књизи „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ чине предговор сарадника проф. др Војислава Шешеља, Немање Шаровића (у коме се посебно истиче упутство проф. др Војислава Шешеља о стриктном поштовању забране откривања идентитета заштићених сведока), затим неколико страна на којима се наводе наслови сабраних дела проф. др Војислава Шешеља, као и имена рецензената, издавач, каталогизација у публикацији Народне библиотеке Србије у Београду и слично. Дакле, 99% материјала који чини књигу „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ је предато МКСЈ 6. септембра 2007. године. Или, сав тај материјал је заведен 28. септембра 2007. године (француски превод 19. октобра 2007. године). У том контексту, судија Кевин Паркер, као да је намерно заборавио да Претресно веће надлежно за предмет ИТ-03-67 (Претресно веће III) није имало никакву примедбу на материјал који чини преко 99% књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“! У том контексту се поставља и питање, ако судије Антонети, Латанци и Хархоф нису имале никакве примедбе на преко 99% књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“, како је могуће да судија Кевин Паркер има ретроактивне примедбе на тај исти

материјал? Или, како је могуће да судија Кевин Паркер има примедбе на Приговор на измењену оптужницу и пратећи Елаборат, шеснаест месеци након одобравања тог материјала од стране Претресног већа надлежног за предмет ИТ-03-67? Да ли је могуће да судија Кевин Паркер има примедбе на садржај књиге који јасно указује да се ради о материјалу одбране? Тачније, на следећи садржај: предговор (стр. 3-5.), захтев да се одреди рок за подношење приговора против скраћене модификоване оптужнице (стр. 7-16.), поновни захтев (стр. 17-23.), одговор на захтев Тужилаштва (стр. 24-38.), приговор проф. др Војислава Шешеља (стр. 39-72.), одлука о захтеву оптуженог (стр. 73-77.), експертски извештај Стручног тима (стр. 77-323.), изјаве мештана (стр. 323-445.) и документација МУП-а и СДБ-а Србије достављена Стручном тиму (стр. 445-1191.). Да ли тако поступа непристрасан и професионални судија? Наравно да не. Такође, општепознато је да је 4. јуна 2007. године донет Протокол о завођењу докумената (Протокол од 4. јуна 2007. године) од стране Службе за организацију и подршку рада судница. То није никаква тајна и та чињеница је морала бити позната судији Кевину Паркеру пре доношења Одлука по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године (морао је знати, ради се о дугачком временском периоду од преко годину и по дана, од доношења Протокола од 4. јуна 2007. године до доношења Одлуке по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године). Такође, судија Кевин Паркер је морао да зна да се претходно наведеним Протоколом од 4. јуна 2007. године регулише завођење поднесака које достави проф. др Војислав Шешељ. Немогуће је да судија Кевин Паркер није знао за постојање овог Протокола од 4. јуна 2007. године! Немогуће је да судија Кевин Паркер није знао за процедуру која се прописује овим Протоколом од 4. јуна 2007. године. Тачније, Протоколом се предвиђају консултације са правним особљем надлежног већа након предавања поднесака проф. др Војислава Шешеља. Након тога, ако се утврди да се у поднеску не откривају имена заштићених сведока или поверљиве информације, поднесак се заводи као јаван. Више него јасна процедура! Судија Кевин Паркер је морао да зна за њу. Ако није знао за ту процедуру, онда је он потпуно некомпетентан, не само за предмет ИТ-03-67-Р77.3, већ и за било који други предмет пред МКСЈ. Такође, колико је важна процедура (чије постојање прећуткује судија Кевин Паркер), показује и следећа чињеница у вези са књигом „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Тек после примене процедуре из Протокола од 4. јуна 2007. године, наведени и одобрени материјал који чини преко 99% књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ је објављен у тој књизи. Као што је већ наведено, једини додаток материјалу је предговор Немање Шаровића у коме

се истиче „упутство проф. др Војислава Шешеља о стриктном поштовању забране откривања идентитета заштићених сведока”. Ипак све те чињенице је судија Кевин Паркер прећутао приликом доношења Одлуке по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године. Зато он не може бити сматран за непристрасног и неутралног судију у предмету ИТ-03-67-Р77.3. То је јасно сваком неутралном и непристрасном посматрачу.

IV-2. Квазиправна авантура судија О Гон Квона и Кевина Паркера.

5. Градећи процес на ретроактивној одговорности у предмету ИТ-03-67-Р77.2 и на квазиправном Захтеву Тужилаштва на основу правила 77., судије Кевин Паркер и О Гон Квон су се упустили у квазиправну авантуру. Авантуру која је била додатно отежана и спорним и веома озбиљним питањем, које није решено све до данас, на аргументован начин од стране МКСЈ. То правно питање се своди на озбиљну аргументацију (и дилему), да ли МКСЈ има право да суди за непоштовање суда и изриче казне на основу правила 77. Правилника МКСЈ (које је, иначе, веома апстрактно и непрецизно формулисано). Или, уместо да одбаце могућност суђења проф. др Војиславу Шешељу на основу спорног правила 77. Правилника МКСЈ (које чак и не предвиђа Статут) и да се прогласе ненадлежним, и тако сачувају свој професионални интегритет, судије О Гон Квон и Кевин Паркер, су острашћено и без икаквог упоришта у савременом међународном кривичном праву и Статуту суда у којем раде, одлучиле да преузму предмет ИТ-03-67-Р77.2. Очигледно, само зато што је неко то тражио од њих. То је суштински мотив за њихов улазак у квазиправну авантуру. Сама та чињеница показује колико су пристрасни и острашћени судије О Гон Квон и Кевин Паркер. Овоме треба додати и следећу чињеницу. Процес у вези са предметом ИТ-03-67 прекида се скоро у истом периоду када почиње процес у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2 (дакле, у првој половини 2009. године). Тешко да то може бити случајност и тешко да судије О Гон Квон и Кевин Паркер нису били свесни тих чињеница када су се тако острашћено упустили у суђење по инхерентној надлежности коју не предвиђа Статут. Тачније, уместо да се баве својим основним задатком, суђењем за ратне злочине и утврђивањем правде, судије О Гон Квон и Кевин Паркер су се усредсредиле на суђење проф. др Војиславу Шешељу, за наводно непоштовање суда, и то на основу спорне инхерентне надлежности која уопште не постоји у Статуту суда у којем раде! Скоро невероватно! То је чињеница која показује колика је пристрасност, непрофесионалност и острашћеност судија О Гон Квона и Кевина Паркера. Ту чињеницу о пристрасности судија О Гон Квона и Кевина Паркера поткрепљују и

следеће (општепознате) чињенице. Као што је већ наведено, инхерентна овлашћења не постоје у Статуту. Зато правило 77. Правилника МКСЈ, у којем се помињу инхерентна овлашћења, не даје право да се остварују та овлашћења. Или су судије О Гон Квон и Кевин Паркер дошле до закључка да је Правилник МКСЈ изнад Статута? Ако је тако, онда се слободно може тврдити да је тачна теорија Ханса Келзена: „Било која садржина може бити право, не постоји људско понашање које би као такво, на основу своје садржине, било искључено да постане садржина неке норме“.⁷ Или, ако се занемари правни контекст, онда је све могуће. Могуће је донети правну норму која дозвољава судијама да измишљају кривична дела (иако та кривична дела не познају основни правни извор на основу којег суде). Такође, могуће је донети правну норму и изрицати казне за непоштовање суда упркос томе што међународно кривично право не познаје такву врсту инхерентне надлежности. Све те чињенице показују колика је острашћеност и непрофесионалност судија О Гон Квона и Кевина Паркера. Од таквог правног нихилизма, који сматра да је све дозвољено и да ништа није забрањено, до процеса који подсећа на књигу Франца Кафке је један корак. Уосталом, довољно је само упоредити суд који описује Кафка следећим речима, то је: „Суд који не прихвата доказ“⁸ и непрофесионално и острашћено поступање судија О Гон Квона и Кевина Паркера у предмету ИТ-03-67-Р77.2 и биће јасно до чега доводи занемаривање контекста и чињеница. У том смислу, форсирања више него спорног правила 77. Правилника МКСЈ, треба истаћи још једну чињеницу која показује каква је била острашћеност и непрофесионалност судија О Гон Квона и Кевина Паркера у предмету ИТ-03-67-Р77.2. Они не само да нису имали упориште за покретање процеса у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2 у Статуту, већ то упориште нису имали ни у раду и правилима Статута Међународног кривичног суда, који треба да буде узор у раду сваком судији неког међународног суда (у даљем тексту: МКС и Римски статут). Или, Римски статут уопште не познаје кривично дело које се помиње у правилу 77. Правилника МКСЈ. Такође, у Римском статуту нема таквог кривичног дела као што је оно које је створено од стране судија у правилу 77. Правилника МКСЈ. Нису чак ни слична дела која се наводе у члановима 70, 71. и 72. Римског статута (на пример, деликти против правосудне администрације и неприлично понашање пред судом). Ипак, О Гон Квон и Кевин Паркер су у потпуности занемарили те општепознате чињенице (које морају бити познате сваком иоле обавештенијем правнику на свету, а

⁷ Келзен Х. "Чиста теорија права" Правни факултет Универзитета у Београду, 2007. стр. 48.

⁸ Кафка Ф. "Процес" Стубови културе, Београд, 2002. стр.130.

камоли судијама једног међународног суда). Та чињеница је још један уверљив доказ за пристрасност и острашћеност судија О Гон Квона и Кевина Паркера. У том контексту, треба нагласити и следеће. Судије О Гон Квон и Кевин Паркер не само да прећуткују чињеницу да у Римском статуту нема таквог кривичног дела за који они (неосновано) тврде да је у основи оптужнице против проф. др Војислава Шешеља у предмету ИТ-03-67-Р77.2. Они прећуткују и чињеницу да је статут неког кривичног суда увек изнад правилника о доказима. Или, код покретања поступка у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2 од стране судија О Гон Квон и Кевин Паркер, посебно је била спорна чињеница да су они фактички поставили правилник МКСЈ изнад Статута. Са друге стране, за разлику од таквог непримереног решења, у првом делу Правилника МКС се јасно износи да је он „увек подређен Римском статуту” и да је „инструмент за примену Римског статута”. Дакле, једино правилно тумачење од стране судија О Гон Квона и Кевина Паркера на почетку процеса у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2 је било одбацивање надлежности. Само на тај начин су судије О Гон Квон и Кевин Паркер могле доказати да су непристрасне, професионалне и неострашћене. Али, судије О Гон Квон и Кевин Паркер су поступиле на супротан начин. Упустили су се у квазиправну авантуру. Пристали су да учествују у фарси званој предмет ИТ-03-67-Р77.2.

IV-3. Некритичко и непрофесионално прихватање квазиправних тврдњи *amicusa sigiae* Тужилаштва од стране судија О Гона Квона и Кевина Паркера као један од главних доказа о острашћености О Гона Квона и Кевина Паркера

6. За *amicusa* у предмету ИТ-03-67-Р77.2 је изабран Брус Мекфарлан. Не улазећи у мотиве *amicusa* који су га натерали да грубо и непрофесионално врши замену теза током целог поступка у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2 и да тако руши своју професионалну и правничку репутацију (посебно је то дошло до изражаја у жалбеном поступку у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2, али то је већ изван теме која се обрађује у Захтеву за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера) треба истаћи следеће чињенице. *Amicus* не зна нити једну реч српског језика. Са друге стране књига проф. др Војислава Шешеља од 1195 страница „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ постоји само у једној јединој верзији, на српском језику! Такође, *amicus* није експерт за бившу Југославију. Он не само да није живео у бившој Југославији, већ долази са другог континента (рођен је у Канади, граду Винипенгу, у покрајини Мантиоба) на којем, несумњиво, владају другачија правна схватања и где постоји потпуно различита култура и начин живљења од оног који се описује у књизи „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. У том контексту, довољно је само

подсетити на различите историје Канаде и бивше Југославије, различите правне системе, климу и економију, чак и на опште чињенице као што је густина насељености (на пример, у покрајини Мантиоба, одакле долази *amicus*, густина насељености износи око 1,8 људи на квадратном километру, а у покрајини Војводина, о којој се пише у књизи „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“, густина насељености износи око 94,5 људи на квадратном километру). То су огромне правне (и друге разлике) које се не могу занемарити од професионалног и непристрасног судије. Или, сваки непристрасни судија не би беспоговорно поверовао у стручност *amicusa*. Такође, према доступној биографији *amicusa*⁹, он нема нити један објављен рад о бившој Југославији. Није познато и да ли је икада посетио просторе на којима се налазила бивша Југославија. Исто тако, према доступној биографији *amicusa*, он није објавио нити једну правну књигу или студију о бившој Југославији, нити чланак који би анализирао правни систем бивше Југославије или Србије. Такође, из доступне биографије, може се закључити да је *amicus* као правник, пре свега, упућен у праксу Врховног суда Канаде и рад Министарства правде покрајине Мантиоба (тачније, *amicus* је од 1993. године до 2005. године био заменик министра правде у канадској покрајини Мантиоба). Међутим, све то није било довољно да би се могло тврдити да је *amicus* правни ауторитет који може анализирати тако обимну и детаљну књигу (или збирку докумената), од 1195 страница текста о догађајима на просторима бивше Југославије као што је „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Такође, да би тај правни апсурд био још већи, нема никаквог доказа да је *amicus* икада није ни прочитао књигу „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ (већ је само, по сопственом признању анализирао око 7,5% неповезаних страница од укупно 1195 страница којих садржи књига). У том квазиправном контексту, према објашњењу *amicusa*, није било потребе да се преводи књига од преко 1195 страница текста, зато што је *amicus* (човек који не зна нити једину реч српског језика), „успео“ да уз помоћ некаквог квазичитања разбацаних и неповезаних делова књиге, дође до закључка да се у књизи посредно(!?) откривају имена заштићених сведока. Невероватно, али истинито, и изгледа једино прихватљиво и могуће за судије О Гон Квона и Кевина Паркера. О каквој се квазиправној небулози ради показује и следеће поређење. „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ има тачно 1195 страница. У електронској верзији, чак и више страница. Дакле, произилази да *amicus* тврди да је могуће сагледати целину књиге од

⁹ Према сајту Canadian criminal law

1195 страница само уз помоћ читања 89 страница! Или, исказано у процентима, amicus је тврдио (током читавог трајања процеса у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2) да је могуће сагледати целину књиге ако се прочита само 7,5 % књиге! Да би се прикрила таква (скоро невероватна) квазиправна небулоза amicus је током читавог трајања процеса у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2 цитирао неповезане делове (између којих је некада било и преко 1000 страница текста) из књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“! Вероватно је циљ тог бесмисленог цитирања био да се прикаже лажна слика како је књига озбиљно и свеобухватно разматрана. Заиста, просечан човек који није читао свих 1195 страница и који није правник или судија, можда би могао делимично да поверује у тврдње и квазиправне конструкције amicusa. Али, процес за непоштовање суда није необавезан разговор у некој адвокатској канцеларији у Мантиоби. Не могу се на основу таквих неозбиљних метода усвајати квазиправне тврдње о књизи „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Ипак, све те amicusove неправилности, неозбиљности и нелогичности су беспоговорно прихватили судије О Гон Квон и Кевин Паркер! Тачније, на основу таквог непрофесионалног поступања amicusa они су донели скандалозну пресуду од 24. јула 2009. године. У том контексту, ради истине, треба подсетити и на следећу чињеницу. Amicus је понекад током првостепеног поступка показао већи степен професионалности од судија О Гон Квона и Кевина Паркера (ипак, касније је и тај минимални утисак покварио у жалбеном поступку). Тачније, amicus је у својој завршној речи тражио мању казну за проф. др Војислава Шешеља од оне коју су изrekli судије О Гон Квон и Кевин Паркер! То је вероватно и најубедљивији доказ о пристрасности, непрофесионалности, острашћености и личној мржњи судија О Гон Квона и Кевина Паркера према проф. др Војиславу Шешељу у предмету ИТ-03-67-Р77.2. Зато они морају бити изузети из предмета ИТ-03-67-Р77.3

IV-3. Упоређивање две пресуде које је, као председавајући судија, донео О Гон Квон или двоструки стандарди које је применио судија О Гон Квон у случају Маријачић и Ребић у предмету ИТ-95-14-Р77.2 и у случају Шешељ у предмету ИТ-03-67-Р77.2.

7. Колика је била пристрасност и непрофесионалност судије О Гон Квона у предмету ИТ-03-67-Р77.2 најбоље показује поређење са предметом ИТ-95-14-Р77.2. У предмету ИТ-95-14-Р77.2 оптужени су били Ивица Маријачић и Маркица Ребић. Према параграфу 1 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године, коју је донело Претресно веће у саставу, председавајући судија О Гон Квон, судија Патрик Робинсон и судија Јан Бономи (у даљем тексту: Пресуда у случају Маријачић и Ребић

од 10. марта 2006. године)¹⁰: „Дана 18. новемабра 2004. године у хрватским новинама „Хрватски лист“ објављен је чланак о поручнику Johannesu van Kuijku (у даљем тексту: сведок), који је сведочио на затвореној седници пред Међународним судом за кривично гоњење особа одговорних за тешка кршења међународног хуманитарног права почињених на територији бивше Југославији од 1991. (у даљем тексту: Међународни суд), у предмету Тужилац против Тихомира Блашкића (у даљем тексту: предмет Блашкић). Чланак је написао Ивица Маријачић, главни уредник новина, а чланак је штампан одмах до интервјуа са Маркицом Ребићем, који је, како се наводи, био извор материјала за тај чланак“. Дакле, већ после читања ових уводних реченица из Пресуда у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године, намеће се поређење које јасно показују пристрасност судије О Гон Квона. „Хрватски лист“ је познати недељник који се отворено рекламирао у Хрватској и продавао на киосцима 2004. године. Такође, „Хрватски лист“ се штампао у формату који је сличан ономе који имају и друге популарне и тиражне, недељне и периодичне новине у свету и региону, као што су српски часопис „НИН“, или немачки „Der Spiegel“, (или амерички „Time“). Са друге стране, књига „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ има 1195 страница. Неупоредиво је тежа за читање од било каквог часописа. Састоји се од докумената који углавном нису интересантни широј популацији. Не обрађују се као у „Хрватском листу“ акутелни догађаји, већ догађаји од пре 15 година. Дакле, чињенице показују да „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ није ни приближно лака и интересантна за читање као што је „Хрватски лист“, (који је препун и фотографија и актуелних текстова). Такође, „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ би се могла дефинисати као књига која је интересантна, пре свега, за правнике и историчаре. Исто тако, „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ није била ни приближно рекламирана као „Хрватски лист“. Тачније, књигу „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ је издала Српска радикална странка у новембру 2007. године. Тада (а и сада) је Српска радикална странка била опозициона партија у Србији. Српска радикална странка не продаје књиге на киосцима. Она их чак и не рекламира на електронским медијима. Чињеница је и да је од октобра 2000. године прозападни режим у Србији преузео све значајне медије у Србији, електронске и штампане. Тачније, Српска радикална странка се од 2000. године налази у потпуној медијској изолацији (такође, Хрватска има скоро 3 милиона становника мање од Србије). Дакле,

¹⁰ Текст Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године према www.org/x/cases/contempt

друштвени утицај и атрактивност „Хрватског листа“ у Хрватској у новембру 2004. године је био много већи него књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ у Србији 2007. године. То су чињенице које не може оспорити ни један разуман и непристрасни посматрач. Ипак, судија О Гон Квон их је занемарио. Такође, у параграфу 1 Пресуда у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године се наводи у вези са чланком који је изашао у „Хрватском листу“ у новембру 2004. године и: „У том чланку и у насловима који су са њим штампани, као и на насловној страни наводи се да се објављује 'тајно' сведочење које је сведок дао 1. и 2. августа 1997.“. У параграфу 32 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године се наводи: „У складу са налогом Претресног већа, Маријачић је пре суђења доставио свој попис сведока и доказа и изјавио да се слаже с тврдњом оптужбе да је он аутор чланка који је објављен у издању 'Хрватског листа' од 18. новембра 2004. године под насловом 'Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске', те да је заједно са чланком штампана и изјава сведока“. Дакле, из претходно наведених реченица се јасно може закључити следеће. У познатом хрватском недељнику „Хрватски лист“ се на насловној страни отворено и дрско крши правило 77. Правилника МКСЈ. Громогласно се објављује тајно сведочење пред МКСЈ. Објављује се наслов „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске“. Такође, у кршењу правила 77. Правилника МКСЈ се иде толико далеко да се чак и наводи датум када је заштићени сведок предочио своју писмену изјаву пред МКСЈ. Са друге стране, ништа слично не постоји у „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Сам наслов је оштар, али ни једна реч из наслова не указује да се у књизи анализирају догађаји у вези са МКСЈ. Следеће чињенице то показују. Реч „афера“ у српском језику има много блаже значење него реч „завера“. У наслову не постоје речи „светска есклузива“, које веома привлаче читаоце, (то зна свако онај који је макар једном прочитао неку дневну или недељну новину). Такође, Хртковци су, у друштвеном смислу, потпуно неважно село у Србији. Огромна већина грађана Србије и не зна где се тачно налази село Хртковци. Још мањи број грађана Србије познаје било коју особу из тог села. Такође, занемарљив број грађана Србије је био у Хртковцима, јер у том селу нема крупних индустријских предузећа и пољопривредних комбината. Исто тако, село се не налази поред главних коридора и путева у Србији, нити има било какав значајан спортски објекат или клуб. Реч „усташка“, из наслова књиге асоцира, грађане Србије на нацистичке и квислиншке формације из Другог светског рата, а не на МКСЈ (као што је

то случај са насловом „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске“). Име и презиме Наташа Кандић је познатије међу грађанима Србије, него назив села Хртковци. То име и презиме изазива одијум у Србији. Међутим, већина грађана Србије и не зна како изгледа Наташа Кандић. Већина грађана Србије меша ту неомиљену особу са Соњом Бисерко, особом која такође ради у једној невладиној организацији која се финасира са Запада. Дакле, нити једна реч из наслова књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ се не може довести у директну везу са МКСЈ. Као што је већ наведено, то није случај и са насловом објављеним на првој страни „Хрватског листа“ у новембру 2004. године „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске“. То су чињенице које не може оспорити ни један разуман и непристрасни посматрач. Али, судија О Гон Квон их срамно прећуткује. Такође, у параграфу 1 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године се наводи, поводом давања исказа сведока: „На та два датума Тужилаштво Међународног суда (у даљем тексту: Тужилаштво) је забележило писмену изјаву сведока. Он је након тог 16. децембра 1997. године усмено сведочио на затвореној седници“. Дакле, из претходно цитираног „несумњиво, произилази да се радило о заштићеном и важном сведоку. Такав закључак се изводи и када се прочитају реченице из параграфа 2 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године. У параграфу 2 се наводи: „У својој изјави и у свом усменом сведочењу сведок је описао догађаје из јула 1997. године, када се Мирослав Брало обратио бази SFOR-а у Босни и Херцеговини, где је сведок био стациониран, и изразио жељу да се преда, те сведоку предао нека документа. У новинама се опширно цитирају наводи из изјаве, али није дословно објављено усмено сведочење сведока. Међутим, у објављеном интервјуу с Маркицом Ребићем, новинар Хрватског листа изјављује: 'Господине Ребићу, нашем уредништву сте дали два документа: један тужитељства МКС-а, заправо изјаву сведока Johannes van Kuijka, а други – записник са саслушања исте особе пред расправним већем МКС-а у случају Блашкић“. Са друге стране, ничег сличног нема у књизи „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Нигде се не наводи име сведока уз кључну напомену да је он заштићени сведок. Судија О Гон Квон и то срамно прећуткује. Такође, у књизи „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ се ни на једној страници (нити у наслову) не крше заштитне мере, нити правило 77. Правилника МКСЈ. Посебно се то не ради на тако дрзак и отворен начин како се то радило у интервјуу који је новинар „Хрватског листа“ Маркица Ребић урадио са бившим шефом

СИС-а, Ивицом Маријачићем. Не треба чак ни правничко знање да би се дошло до оваквих општепознатих чињеница. Довољно је само да се прочитају, неутрално и непристрасно, са једне стране, реченице Маркице Ребића, новинара „Хрватског листа“, а са друге стране читава књига „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ па ће се доћи од ових чињеница. Дакле, поређење две пресуде које је донео као председавајући судија О Гон Квон (или примена квазиправа у случају Маријачић и Ребић у предмету ИТ-95-14-Р77.2 и у случају Шешел у предмету ИТ-03-67-Р77.2). Овакво непрофесионално, пристрасно и острашћено поступање судије О Гон Квона скоро да није забележено у новијој правној историји. Такав утисак се јасно намеће и после анализе параграфа 2 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године. У параграфу 2 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године се наводи: „У свом чланку, поред интервјуа, Ивица Маријачић изјављује да је сведочење показало да је 'главна тужитељица' Међународног суда погрешно оптужила Хрватску у погледу сарадње са Међународним судом. Такође се наводи да је у свом интервјуу Маркица Ребић изјавио да је његов мотив за објављивање материјала о сведочењу, између осталог, и супростављање 'неутемељеним оптужбама' против Хрватске и против њега лично“. Дакле, Ивица Маријачић, бивши шеф хрватске обавештајне службе СИС, отворено изјављује да он води неки свој приватни „рат“ са главним тужиоцем МКСЈ, Карлом дел Понте (такође, хрватски новинар Маркица Ребић још оштрије и отвореније, изјављује скоро исто као и обавештајац Ребић). У том контексту, различитих стандарда које примењује судија О Гон Квон, треба истаћи и да у тренутку, када је рађен интервју, ни Ивица Маријачић, ни Маркица Ребић нису оптужени пред МКСЈ, нити су се годинама налазили у притворској јединици МКСЈ. Ипак, и поред тога, они, дрско и отворено крше правило 77. Правилника МКСЈ и то раде преко популарног, утицајног и познатог часописа. Али, све то им прећуткује, судија О Гон Квон и као председавајући Претресног већа у предмету ИТ-95-14-Р77.2 им одређује казну од по 15.000 евра! Са друге стране, у случају проф. др Војислава Шешела у предмету ИТ-03-67-Р77.2, у којем оптужени (који се годинама налази у притвору, често и у потпуној изолацији из које не може да утиче на јавно мњење, ни приближно као Маријачић и Ребић), објављује своје поднеске одбране, у књизи која се скоро уопште не рекламира и која је, у суштини, намењена правницима и историчарима, добија од истог тог судије О Гон Квона 15 месеци казне затвора! Скоро невероватно! У том контексту двоструких стандарда, које примењује судија О Гон Квон, у параграфу 3 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године се

наводи и: „Дана 1. децембра 2004. године Тужилаштво је затражило да се изда налог, на основу правила 77(Ц) Правилника о поступку и доказима Међународног суда (у даљем тексту Правилник), о спровођењу истраге у вези са потенцијалним непоштовањем Међународног суда, што обухвата евентуална кршења налога Претресног већа које је заседало у предмету Блашкић. Дана 10. децембра 2004. године, дежурни судија је издао *ex parte* одлуку на поверљивој основи и Тужилаштву дао упутство да у вези с тим спроведе истрагу у сврху припреме и подизања оптужнице за непоштовање суда“. Затим се у параграфу 4 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године подсећа: „Оптужница против Ивице Маријачића и Маркице Ребића (у даљем тексту: заједничким именом оптужени) је потврђена 26. априла 2005. године. Том оптужницом они се терете по једној тачки за непоштовање Међународног суда, што је кажњиво по инхерентним овлаштењима Међународног суда и по правилу 77(А)(и) Правилника. Предмет против оптужених додељен је овом Претресном већу 5. маја 2005. године...“. Дакле, из претходно наведеног је јасно да је МКСЈ веома брзо реаговао након 18. новембра 2004. године када је у познатом хрватском часопису „Хрватски лист“ објављен чланак о поручнику Johannesu van Kuijku под насловом „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске“. Ништа ни приближно слично се није десило након објављивања књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Међутим, О Гон Квону то није било нелогичној сумњиво. Такође, до сличног закључка се долази и када се прочитају наводи из Оптужнице против Маријачића и Ребића. Тачније, у Оптужници против Маријачића и Ребића се као *actus reus* узима објављен чланак о поручнику Johannesu van Kuijku од 18. новембра 2004. године (уз интервју бившег начелника хрватске обавештајне службе СИС). Или, у параграфу 7 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године се подсећа да Оптужница садржи следеће наводе у вези Ивице Маријачића: „Оптужени Маријачић је био новинар и главни уредник хрватских новина 'Хрватски лист'. Дана 18. новембра 2004. године је и објавио у тим новинама чланак у којем је откривен идентитет заштићеног сведока који је сведочио у предмету Блашкић у децембру 1997. године. Чланак је садржао и делове изјава, које је заштићени сведок дао Тужилаштву пре свог сведочења, а наведено је и да је пред Међународним судом сведочио на седници затвореној за јавност“. Такође, и у параграфу 7 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године се подсећа да Оптужница садржи следеће наводе у вези Маркице Ребића: „Оптужени Ребић је бивши начелник Службе за информисање и сигурност (у даљем тексту СИС), обавештајне службе хрватске Владе.

Маријачићев чланак у издању 'Хрватског листа' од 18. новембра 2004. године објављен је уз интервју са Ребићем, у којем се открива да је Ребић Маријачићу открио име заштићеног сведока, заједно са примерцима раније изјаве коју је сведок дао Тужилаштву, те транскрипте сведочења које је изнео на затвореној седници у предмету Блашкић. У објављеном интервјуу Ребић наводи да је свестан чињенице да су документи које је дао Маријачићу заштићени, као и могућих последица њиховог изношења у јавност“. Дакле, када се прочитају ови наводи из Оптужнице против Маријачића и Ребића, јасно је да постоје следеће чињенице које срамно прећутао судија О Гон Квон када је доносио две различите пресуде. Несумњиво је шта је *actus reus* у предмету ИТ-95-14-Р77.2. То је „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске“. Или, тачно се зна када се догодио *actus reus* у предмету ИТ-95-14-Р77.2, 18. новембра 2004. године. Са друге стране, судија О Гон Квон није могао ни да утврди када се тачно догодио *actus reus* у предмету ИТ-03-67-Р77.2, јер Тужилаштво и не зна, нити наводи у било ком правном документу у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2 када је тачно (којег дана) објављена књига „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“! Ипак, та скандалозна чињеница (или ћутање О Гон Квона) је лако објашњива. Тужилаштво је ретроактивно и због квазиправних (политичких и ванправних) разлога, после скоро годину дана од објављивања књиге, упутило Захтев Тужилаштва на основу правила 77. Тачније, у предмету против проф. др Војислава Шешеља, Тужилаштву је, због квазиправних разлога, требало око 11 месеци да реагује на наводни *actus reus*, а у предмету против Маријачића и Ребића Тужилаштву треба око 12 дана! Срамна и скандалозна чињеница! Ипак, судија О Гон Квон прелази преко ње као да она не постоји! У том контексту поставља се питање зашто Тужилаштво није реаговало у року од 12 дана од почињеног *actus reus* као у случају Маријачић и Ребић? Није ваљда да не постоји канцеларија МКСЈ у Београду, у улици Јеврема Грујића 11, која помаже Тужилаштву у свим случајевима пред МКСЈ? Или можда Тужилаштво и МКСЈ немају довољан буџет за праћење свих публикација и издања Српске радикалне странке? Наравно, више су него јасни одговори на ова питања. Одговори на ова питања су морали бити јасни и судији О Гон Квону! Међутим, судија О Гон Квон је заборавио на своју професионалну дужност и поступио је као да је део Тужилаштва када је прихватио да учествује (и пресуђује) у квазиправном процесу у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2. Такође, овим скандалозним чињеницама које уверљиво и ван сваке сумње, показују да је судија О Гон Квон био пристрасан и острашћен у предмету ИТ-03-67-

P77.2, треба додати и следеће. Општепознато је да у кривичном праву постоји начело да између предузете радње и остварене последице мора да постоји узрочно-последична, односно каузална веза. Предузета радња мора да буде узрок наступања последице, или је последица резултат дејства предузете радње кривичног дела.¹¹ На ова кључна питања се у пресуди у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2 не даје, или се избегава одговор. Овим чињеницама (које прећуткује судија О Гон Квон), треба додати и следеће. Након читања претходно наведених параграфа из Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године је више него јасно да постоји *mens rea* код Ивице Маријачића и Маркице Ребића. Они се просто хвале тиме што су прекршили правило 77. Правилника МКСЈ! Код Ивице Маријачића и Маркице Ребића постоји чак и једна доза дрскости. Не само због наслова „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске“. Ребић и Маријачић, такође, у „Хрватском листу“ од 18. новембра 2004. године поручују МКСЈ, директно, да су свесни да крше правило 77. Правилника МКСЈ (као да охрабрују и друге да крше правило 77. Правилника МКСЈ). Ничега сличног нема код проф. др Војислава Шешеља. Тачније, ничега сличног нема у књизи „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. На пример, као што је већ изнето, сарадник проф. др Војислава Шешеља Немања Шаровић чак пише у предговору књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ да постоји јасно „упутство др Војислава Шешеља о стриктном поштовању забране откривања индетитета заштићених сведока”.¹² Ова реченица је доказ, за сваког непристрасног и професионалног судију, да није постојао *mens rea*! Тачније, ова реченица показује и колико је био пристрасан судија О Гон Квон када је примењивао различите стандарде у предметима ИТ-03-67-Р77.2 и ИТ-95-14-Р77.2. Такође, да не постоји *mens rea* (као елемент свести или безобзирни немар или намерно занемаривање) доказује низ „околности”.¹³ То је стандард који се управо и помиње од стране судије О Гон Квона и у параграфу 18 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године. На пример: „Елемент *mens rea* непоштовања, када се ставља на терет у складу са правилом 77(А)(и) јесте свест наводног прекршитеља о чињеници да

¹¹ Јовашевић Д. "Лексикон кривичног права" Службени гласник, Београд, 2006. стр. 758.

¹² Шешељ В. "Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић" Српска радикална странка, Београд, 2007. стр 5.

¹³ На овај стандард утврђен у Пресуди жалбеног већа у предмету Нобило, пар.54.позива се и Пресуда претресног већа I од 7. фебруара у предмету Маргетић, пар.37.

се његовим обелодањивањем одређене информације крши неки налог већа. Доказ о постојању стварног знања недвосмислено би био довољан за остваривање овог елемента, а закључак о стварном знању се може извести из низа околности“. Овакав закључак доноси судија О Гон Квон у предмету ИТ-95-14-Р77.2 као председавајући судија. Али, у предмету ИТ-03-67-Р77.2 исти тај судија, О Гон Квон, такође као председавајући, прећуткује да нема изјаве проф. др Војислава Шешелја, као у случају Маријачић и Ребић, која потврђује да постоји *mens rea*! Просто се намеће питање да ли су О Гон Квон председавајући већа у предмету ИТ-95-14-Р77.2, као и О Гон Квон председавајући у предмету ИТ-03-67-Р77.2 иста особа? Такође, општепознате су чињенице да је проф. др Војислав Шешелј у притвору преко 7 година, да комуникација са медијима није могућа и да никада није дао интервју или било какву изјаву сличну Маријачићевој. Са друге стране, проф. др Војислав Шешелј је чак и на суђењу у вези са предметом ИТ-03-67 инсистирао на стриктном поштовању заштитних мера. И то су околности које судија О Гон Квон прећутао 24. јула 2009. године када је доносио пресуду у предмету ИТ-03-67-Р77.2. Тачније, још стенограм од 25. септембра 2008. године јасно доказује да код проф. др Војислава Шешелја не постоји *mens rea*. На пример, тада је управо сведочио један од три заштићена сведока који се помињу у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.2. Том приликом је проф. др Војислав Шешелј инсистирао на заштитним мерама: „Рећи ћу вам ја на време, јер ово сад што желим да кажем може да открије идентитет сведока, па је зато боље да остане на полузатвореној”.¹⁴ Такође, на питање председавајућег судије: „Господине Шешелј, зар о свему овоме није могло бити речи на јавној седници... могло се то срочити на неки други начин, зашто то нисте тражили да се уради на јавној седници”, проф. др Војислав Шешелј је одговорио: „Па, ево, водио сам рачуна да вам не откријем идентитет сведока”.¹⁵ Дакле, из низа околности јасно произилази да и после(и пре) издавања књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ код проф. др Војислава Шешелја (за разлику од Маријачића и Ребића) није постојала *mens rea*. Ипак, судија О Гон Квон грубо занемарује све ове чињенице 24. јула 2009. године. Такође, колика је пристрасност и острашћеност судије О Гон Квона, или какве је двоструке стандарде примењивао у предметима ИТ-03-67-Р77.2 и ИТ-95-14-Р77.2 показују и следеће чињенице. Као што је већ изнето, у предмету ИТ-95-14-Р77.2 је 10. децембра 2004. године дежурни судија

¹⁴ Предмет бр. ИТ-03-67-Т, стр 994(на енглеском)

¹⁵ исто стр. 10009.

издао ех parte одлуку на поверљивој основи и Тужилаштву дао упутство да у вези с тим спроведе истрагу у сврху припреме и подизања оптужнице за непоштовање суда“. Затим је Оптужница против Ивице Маријачића и Маркице Ребића потврђена 26. априла 2005. године. Дакле, реагује се веома брзо након објављивања чланка и интервјуа о заштићеном сведоку у „Хрватском листу“ од 18. новембра 2004. године под насловом „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске“. Са друге стране, у предмету ИТ-03-67-Р77.2 се поступа (необјашњиво, ако се посматрају само правне чињенице) неупоредиво спорије. Или, након више него закаснелог Захтева Тужилаштва на основу правила 77. (који касни 11 месеци) следи тек у јануару 2009. године, или 3 месеца након тога, фактичко покретање процеса у вези са предметом ИТ-95-14-Р77.2. Тачније, доноси се Одлука по наводима о непоштовању суда од 21. јануара 2009. године. Дакле, око 14 месеци након издавања књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ покреће се поступак у вези са том књигом! Са друге стране, као што је већ истакнуто у вези са чланком објављеним у „Хрватском листу“, под насловом „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске“ у неколико пута краћем року се покреће поступак за непоштовање суда. Може постојати само једно логично објашњење за ово. Чланак и интервју објављени у „Хрватском листу“ 18. новембра 2004. године „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске“, представљају неупоредиво већу опасност за кредибилитет МКСЈ од књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Не само зато што се Ивица Маријачић и Маркица Ребић, налазе на слободи за разлику од проф. др Војислава Шешеља. И не само зато што имају много више начина да делују на јавно мњење од проф. др Војислава Шешеља (који се годинама налази у једној врсти изолације у пртиворској јединици МКСЈ). У чланку и интервјуу објављеним у „Хрватском листу“ 18. новембра 2004. године под насловом „Светска есклузива-Први у свету објављујемо тајни документ из којег се види завера Карле дел Понте против Хрватске“ се грубо крши правило 77. Правилника МКСЈ. Тачније, као што је већ наведено, постоје бројни и јасни докази да постоји *mens rea* код Ивице Маријачића и Маркице Ребића. Ништа слично не постоји у вези књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ и њеног аутора проф. др Војислава Шешеља. Не постоји чак ни доказ да издавање књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ представља било какву опасност за кредибилитет МКСЈ. Међутим, све те општепознате чињенице и неправилности, нису

сметале судији О Гон Квону. Напротив, он као председавајући Претресног већа у предмету ИТ-95-14-Р77.2 изриче казну од по 15.000 евра Ивици Маријачићу и Маркици Ребићу. Наравно, логично би било после примене оваквог стандарда у предмету ИТ-95-14- Р77.2 да О Гон Квон као председавајући Претресног већа у предмету ИТ-03-67-Р77.2 тражи ослобађајућу пресуду за проф. др Војислава Шешеља. Али, не, судија О Гон Квон као председавајући Претресног већа у предмету ИТ-03-67-Р77.2 изриче проф. др Војиславу Шешељу казну затвора од 15 месеци! Срамно и скандалозно, непримерено и непрофесионално, најблаже речено! Такво очигледно пристрасно поступање и просуђивање показује колико је судија О Гон Квон острашћен. Зато је сваком непристрасном и неутралном посматрачу јасно да О Гон Квон не може да пресуђује у предмету ИТ-03-67-Р77.3. Такође, претходно наведеним чињеницама треба додати и следеће. У параграфу 28 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године се наводи: „Оптужени Маријачић је, међутим, тврдио да Међународни суд нема овлашћења да издаје налоге који су обавезујући за новинаре и јавност уопште“. Са друге стране, проф. др Војислав Шешелј није разматрао конкретно ту тему, већ је оспоравао инхерентну надлежност и изрицање казни на основу ње од стране МКСЈ. Ипак, главна разлика између Ивице Маријачића и проф. др Војислава Шешеља је у томе што је Маријачић на основу свог става прекршио обавезујуће налоге и правило 77. Правилника МКСЈ. Са друге стране, проф. др Војислав Шешелј, иако је у правном смислу аргументовано и детаљно оспоравао правило 77. Правилника МКСЈ, никада га није прекршио, као ни било који налог у вези са заштићеним сведоцима. То је основна разлика између предмета ИТ-03-67-Р77.2 и предмета ИТ-95-14-Р77.2! Такође, у параграфу 33 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године се наводи: „Веће констатује да се у издању „Хрватског листа“ од 18. новембра 2004. године наводи да је оптужени Маријачић у то време био главни уредник тих новина. У Маријачићевом чланку, на страници 6 новина, у више наврата се спомиње име сведока и наводи да је он 'тајно' сведочио пред Међународним судом“. Са друге стране, ничег ни приближно сличног нема у 1195 страница књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Међутим, судија О Гон Квон у предметима ИТ-95-14- Р77.2 и ИТ-03-67-Р77.2 поступа управо супротно од претходно наведених чињеница и саме правде. Ако се користе слободнији изрази, као да му је неко заменио предмете ИТ-95-14-Р77.2 и ИТ-03-67-Р77.2! Тачније, Ивицу Маријачића и Маркицу Ребића фактички О Гон Квон ослобађа од казне за непоштовање суда, иако су они грубо прекршили правило 77. Правилника МКСЈ (већ на насловној страни недељника „Хрватски лист“). Са друге

стране, судија О Гон Квон осуђује проф. др Војислава Шешелја на скандалозну казну од 15 месеци затвора, иако се нигде унутар 1195 страница књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ не наводи да је неко заштићени сведок пред МКСЈ! То су јасне чињенице о пристрасности и непрофесионалности О Гон Квона. Те чињенице не може нико да оспори. Те чињенице не могу да оспоре и сакрију ни споредна и неважана разматрања и формулације, попут оних из параграфа 24 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године: „Француски термин који се користи за опис затворене седнице је audience a huis clos, а за делимично затворену седницу је audience a huis clos partiel, што показује да је реч о делимично затвореној седници“. Ипак, те формулације на француском које користи О Гон Квон, неће сакрити суморан утисак непрофесионалности и пристрасности који остаје након упоредне анализе предмета ИТ-95-14-Р77.2 и ИТ-03-67-Р77.2. Такође, у параграфу 36 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године се наводи: „Доказ да је Маријачић знао да објављује заштићене информације налази се у самом издању 'Хрватског листа' од 18. новембра“. Исто тако, у параграфу 36 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године пише: „У интервјуу са оптуженим Ребићем, који је објављен у 'Хрватском листу', уз чланак оптуженог Маријачића и делове изјаве сведока, открива се да су 'Хрватски лист', па зато и Маријачић као његов главни уредник, знали да ће објављивање тих информација представљати кршење налога Међународног суда“. Затим се, очигледно као доказ за претходни закључак, у параграфу 36 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године објављују питања новинара и одговори бившег начелника СИС, Маркице Ребића: „Господине Ребићу, нашем уредништву сте дали два документа, један Тужилаштва МКС-а, заправо изјаву сведока Johannesа ван Кујјка, а други записник са саслушања исте особе пред Претресним већем МКС-а у случају Блашкић. Јесу ли ти документи заштићени и шта они заправо представљају?“. (Одговор): „Ради се о заштићеним документима и свестан сам могућих последица њиховог изношења у јавност... Ако Тужилаштво жели против мене покренути поступак, ја сам на располагању по цену кажњавања“. Више него јасно признање за сваког неутралног посматрача. У том контексту, поставља се и конкретно питање за судију О Гон Квона. На којој конкретно страни књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ постоји директан и јасан доказ да је проф. др Војислав Шешелј изјавио било шта слично? Или, да ли је било где, и било када, проф. др Војислав Шешелј изјавио било шта слично ономе што је изјавио Маркица Ребић у „Хрватском листу“ 18. новембра 2004. године? Тачније, ако судија О Гон Квон нађе

било какву сличну изјаву, као што је она Маркице Ребића од 18. новембра 2004. године, онда треба поверовати у његову непристрасност и онда га не треба изузети из предмета ИТ-03-67-Р77.3. Такође, у параграфу 38 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године се наводи и следеће: „Дана 27. априла 2005. године након што је против Маријачића издата првобитна оптужница, хрватска новинска агенција ХИНА је објавила његову изјаву да ће у следећем издању 'Хрватског листа' објавити своје извињење због кршења одредби Међународног суда. Међутим, у издању 'Хрватског листа' од 5. маја није објављено никакво извињење. Уместо тога, Маријачић је написао отворено писмо читаоцима о реакцији против оптужнице МКСЈ-а против двојице новинара у вези с непоштовањем суда. У писму је написао следеће: 'Хашки суд је, као што сте већ информисани, оптужио мене као главног уредника и нашег новинара Маркицу Ребића, члана редакције, за непоштовање Суда због објављивања тајног сведочења холандског официра којим смо доказали да главна хашка тужитељица Карла дел Понте неутемељено прозива Хрватску за изручење босанскохерцеговачког Хрвата, Мирослава Брале Цицка... Господин Ребић је у 'Хрватском листу' у новембру прошле године, достављајући нам документ на увид, рекао како зна да је реч о заштићеном сведоку и сведочењу... Након дужег размишљања о штетама и користима од његове објаве, одлучили само се за ово друго“. Дакле, поново више него јасно признање Маријачића да је свесно кршио правило 77. Правилника МКСЈ. Ипак, судија О Гон Квон фактички ослобађа Маркицу Ребића и Ивицу Маријачића (кажњава их новчано), а проф. др Војислава Шешеља, иако не постоји било каква његова изјава или отворено писмо попут Маријачићевог од 5. маја 2005. године (у којем говори да је свесно или несвесно прекршио правило 77. Правилника МКСЈ) осуђује на 15 месеци затвора! Најблаже речено, срамно и скандалозно поступање судије О Гон Квона! Такође, сличан закључак о пристрасности и непрофесионалности судије О Гон Квона се може извести и када се прочита параграф 41 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године: „Извештај новинске агенције ХИНА од 27. априла 2005. године од посебног је значаја за оптуженог Ребића. У њему се наводи да је Ребић, приликом објављивања чланака у издању 'Хрватског листа' од 18. новембра 2004. године, написао да је био свестан шта ради, али да је био сигуран да ради услугу и Хрватској и себи... та изјава се подударна и са наводима из интервјуа које је Маријачић објавио у издању од 18. новембра 2004. године, у којем је, како се наводи, Ребић изјавио следеће: 'Ради се о заштићеним документима и свестан сам последица њиховог обелодањивања“'. Из преходног цитата је јасно и следеће. За судију О Гон Квона крунски доказ за кршење

правила 77. Правилника МКСЈ од стране Маркице Ребића и Ивице Маријачића управо је њихово јавно признање да су свесно кршили правило 77. Правилника МКСЈ (очигледно због тога, судија О Гон Квон као председавајући судија, више пута наводи те изјаве у Пресуди у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године). Али, поново треба нагласити, са друге стране, ничега сличног нема, нити може бити нађено у предмету ИТ-03-67-Р77.2. Тачније, нема крунског доказа за кршење правила 77. Правилника МКСЈ. Нема, штавише, ни било каквог доказа (или полудоказа) за то. Ипак, све те општепознате чињенице нису сметале судији О Гон Квону да осуди проф. др Војислава Шешеља на 15 месеци затвора у предмету ИТ-03-67-Р77.2! Коначно, постоји још једна отежавајућа околност за судију О Гон Квона која, такође, јасно показује његову пристрасност и непрофесионалност. О Гон Квон, као председавајући судија, отоврено признаје у параграфу 44 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године, да није важан статус заштићеног сведока, већ да је важно само признање Маркице Ребића и Ивице Маријачића. Тачније, председавајући судија О Гон Квон наводи: „Ребићева одбрана је навела још један аргумент, како заштита одобрена сведоку, официру холандске војске, није могла бити иста као заштита која се одобрава некој угроженој жртви, те да се сведоку није догодило ништа лоше због откривања његовог идентитета и сведочења. Међутим, Претресно веће то не прихвата као аргумент“. Дакле, оно што би могло условно (и донекле), да разликује предмете ИТ-95-14-Р77.2 и ИТ-03-67-Р77.2 није важно. Важне су, за судију О Гон Квона, као што је већ наведено, само изјаве о признању. Али, њих уопште нема у предмету ИТ-03-67-Р77.2! У том контексту, читава пресуда у предмету ИТ-03-67-Р77.2. постаје бесмислена, посебно када се упореди са критеријумима које је О Гон Квон употребио у предмету ИТ-95-14-Р77.2! Зато се поново поставља питање (које као да је из романа Франца Кафке). Да ли су председавајући О Гон Квон из предмета ИТ-95-14-Р77.2 и предмета ИТ-03-67-Р77.2 иста особа? Или нису? Наравно, у контексту упоређивања два предмета треба подсетити да се ни једном од три заштићена сведока који се помињу у предмету ИТ-03-67-Р77.2 није ништа лоше десило након објављивања књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“. Напротив, у предмету ИТ-03-67, према енглеском транскрипту, стр. 9890, заштићени сведок ВС-061, 25. септембра 2008. године (или 10 месеци након издавања књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“) је јасно одговорио на питање председавајућег судије Жан Клод Антонетија: „Не, мени нико није претио. На позив часног суда, драговољно сам дошао овамо“. Више него јасно. Такође, у контексту свих претходно наведених чињеница, посебно цинично (када

се упореде са казном затвора од 15 у предмету ИТ-03-67-Р77.2), звуче речи из параграфа 52 Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године: „Претресно веће стога изриче казну којом се узима у обзир тежина кршења и потреба за одвраћањем. Сваком оптуженом се изриче новчана казна од 15.000 евра“. Све претходно наведене чињенице из предмета ИТ-95-14-Р77.2 показују да треба изузети судију О Гон Квона из предмета ИТ-03-67-Р77.3. Он не поступа као судија међународног суда. Он поступа као судија из романа Франца Кафке.

IV-4. Упоређивање пресуде коју је донео као председавајући судија Кевин Паркер у случају Зухдије Табаковића у предмету ИТ-98-32/1-Р77.1 и пресуде коју је донео судија Кевин Паркер као члан Претресног већа у случају Шешел у предмету ИТ-03-67-Р77.2.

8. Зухдија Табаковић је у предмету ИТ-98-32/1-Р77.1 окривљен за непоштовање суда. Према Оптужници у предмету ИТ-98-32/1-Р77.1 (оригинал је потписао главни тужилац Серж Брамерц 30. октобра 2009. године) Зухдија Табаковић је узео 1.000 евра да би лажно сведочио у једном предмету пред МКСЈ. Тачније, у тачки 2. Оптужнице у предмету ИТ-98-32/1-Р77 се наводи: „Зухдија Табаковић је прочитао изјаву и знао је да ће стављањем свог имена на њу и њеним потписивањем дати лажну изјаву. Зухдија Табаковић није био сведок и није имао никаква сазнања о догађајима наведеним у изјави. Он је знао да је изјава узета у сврхе употребе у поступку пред Међународним судом сагласно лажној изјави“. Такође, у тачки 3. Оптужнице у предмету ИТ-98-32/1-Р77 се наводи, у вези са Зухдијом Табаковићем: „Он је потписао више копија лажне изјаве и те потписе је оверио општински службеник“. Исто тако, у тачки 5. Оптужнице у предмету ИТ-98-32/1-Р77 се наводи: „Дана 19. октобра 2008. године сажетак релевантних делова његове изјаве појавио се на Списку сведока одбране, на основу правила 65тер који је достављен Већу и уручен Тужилаштву. Дана 20. јануара 2009. године садржај ове изјаве је уручен Тужилаштву“. Такође, у тачки 7. Оптужнице у предмету ИТ-98-32/1-Р77 се наводи: „Зухдија Табаковић пронашао је двојицу људи да потпишу изјаве... Једног дана између 17. октобра 2008. године и 24. октобра 2008. године Зухдија Табаковић... обојици је показао претходно припремљене изјаве и питао и једног и другог да ли би били спремни да потпишу једну од изјава у замену за исплату од 1.000 евра. Обојица су пристала...знали су да ће стављањем свог имена на изјаву и њеним потписивањем дати лажну изјаву. Ниједан од њих није имао никакво знање о догађајима забележеним у изјавама. Зухдија Табаковић такође је знао да ће ти људи дати лажне изјаве стављањем својих имена на те изјаве и њиховим

потписивањем“. Дакле, ради се о веома тешким оптужбама у вези са кршењем правила 77. Правилника МКСЈ. У том контексту, у тачки 8. Оптужнице у предмету ИТ-98-32/1-Р77 се наводи и: „Као резултат стављања својих имена на изјаве и њиховог потписивања, обојица су примили 1.000 евра од извесног човека... Зухдија Табаковић је био присутан у згради Општине када су... потписали своје изјаве и били плаћени, и отпратио је обојицу натраг у кафић“. Ипак, пре поређења поступања судије Кевина Паркера у предметима ИТ-98-32/1-Р77.1 и ИТ-03-67-Р77.2 треба истаћи и следеће. У Захтеву за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера се неће улазити у питање да ли је Оптужница у предмету ИТ-98-32/1-Р77.1 тачна. Или, неће се разматрати питање да ли је неко из Тужилаштва натерао Зухдија Табаковића да повуче своје сведочење или не. То је питање које излази из оквира Захтева за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера. У контексту сврхе Захтева за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера је битно поређење између пресуда које је донео исти судија, у предметима ИТ-98-32/1-Р77.1 и ИТ-03-67-Р77.2 и то у размаку од само неколико месеци. У том контексту, битно је да је Зухдија Табаковић у марту 2010. године изјавио да је већина тачака из Оптужнице у предмету ИТ-98-32/1-Р77.1 (наводно) тачна. Тачније: „Дана 12. марта 2010. године, стране у поступку су заједнички поднеле захтев за разматрање споразума о изјашњавању о кривици према којој се оптужени сложио да се изјашњава кривим по тачакама 1, 3. и 4. оптужнице, а оптужница се сложила да ће повући тачке 2, 4. и 6. Дана 15. марта 2010. године Веће је прихватило споразум о изјашњавању о кривици“.¹⁶ Дакле, према претходно изнетим чињеницама и према споразуму о изјашњавању о кривици које потврђују скоро целу Оптужницу у предмету ИТ-98-32/1-Р77.1, формално произилази да је Зухдија Табаковић грубо прекршио правило 77. Правилника МКСЈ. Према претходно наведеном, Зухдија Табаковић чак је и организовао и подстрекивао и друге сведоке да дају лажне изјаве. Или, ради се о веома озбиљном кршењу правила 77. Правилника МКСЈ у формалном смислу, и та чињеница се не може оспорити. Тачније, кршење правила 77. Правилника МКСЈ је без сумње озбиљније и од онога претходно анализираног у предмету ИТ-95-14-Р77.2 (наравно, у предмету ИТ-03-67-Р77.2 га и нема). Ипак, и поред свих тих чињеница, председавајући Претресног већа у предмету ИТ-98-32/1-Р77.1 судија Кевин Паркер је 15. марта 2010. године изрекао пресуду у којој је казнио са три месеца затвора Зухдију Табаковић. Тако је фактички омогућено да 18. марта 2010. године Зухдија Табаковић, пошто му је

¹⁶ Према www.icty.org/x/cases/contempt

урачунато време проведено у притвору, изађе из притвора. Дакле, фактички, судија Кевин Паркер је 15. марта 2010. године је пустио Зухдију Табаковића на слободу. Са друге стране, судија Кевина Паркер је као члан Претресног већа у предмету ИТ-03-67-Р77.2 само неколико месеци раније, 24. јуна 2009. године изрекао казну затвора од 15 месеци проф. др Војиславу Шешељу за књигу „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“! Дакле, за књигу коју, фактички, није ни читао, и у којој се нигде, унутар 1195 страница, не наводи име и презиме заштићеног сведока, уз кључну напомену да је он заштићени сведок! То су необориве чињенице! Оне показују пристрасност и непрофесионалност судије Кевина Паркера! Такође, отежавајућа околност (у односу на О Гон Квона и његово слично поступање у предметима ИТ-03-67-Р77.2 и ИТ-95-14-Р77.2) је та што је још краћи рок између две пресуде. У том смислу, поново се поставља питање као у и случају О Гон Квона. Да ли је судија Кевин Паркер који је био председавајући у предмету ИТ-98-32/1-Р77.1 исти онај судија Кевин Паркер који је био члан Претресног већа у предмету ИТ-03-67-Р77.2? Или, да ли је он поступао као судија међународног суда или као судија из романа Франца Кафке? Певање Кевина Паркера у хору на пролећном концерту одржаном у МКСЈ 26. марта 2009. године не може сакрити овај суморни утисак о пристрасности и непрофесионалности.

IV-5. Такозвана тајна пресуда од од 24. јула 2009. године у предмету ИТ-03-67-Р77.2 као доказ непрофесионалности и пристрасности судија О Гон Квона и Кевина Паркера.

9. Претходна анализа Пресуде у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године (која је доступна на Интернет сајту МКСЈ), показује да се у њој више пута помиње (отворено и јасно), занимање, име и презиме заштићеног сведока Johannesа ван Кијка. То је и логично, јер је његово име, уз кључну напомену да је он тај заштићени сведок, објављено у „Хрватском листу“ од 18. новембра 2004. године. Са друге стране, пресуда у предмету ИТ-03-67-Р77.2 од 24. јула 2009. године је, фактички, тајна пресуда! Или, постоји непотпуна јавна пресуда у предмету ИТ-03-67-Р77.2 од 24. јула 2009. године и друга, опширнија, потпуно тајна пресуда. Скоро невероватно, али истинито. Могу постојати само две чињенице које су објашњење за овакво нелогично и квазиправно поступање судија О Гон Квона и Кевина Паркера. Прво, нигде унутар 1195 страница књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ не наводи име и презиме заштићеног сведока, уз кључну напомену да је он тај заштићени сведок. Пошто је то била чињеница која се не може оспорити, судије О Гон Квон и Кевин Паркер су морале (да су поступале по праву) да ослободе проф. др Војилава Шешеља 24. јула

2009. године. Друго објашњење и друга чињеница, везана за тајну пресуду од 24. јула 2009. године, су повезани са претходно изнетим. Тачније, да би се некако сакрила чињеница о пристрасности и непрофесионалности судија О Гон Квона и Кевина Паркера и њиховим квазиправним мотивима у предмету ИТ-03-67-Р77.2, требало је објавити само непотпуну пресуду од 24. јула 2009. године. Или, срамно поступање је требало сакрити од јавности. У том контексту, треба посматрати и део пресуде од 24. јула 2009. године, у којој се тражи повлачење књиге (која је изашла скоро пре три године) са сајта. У том квазиправном контексту, који треба да прикрије срамно поступање судија О Гон Квона и Кевина Паркера, треба тражити и одговор на питање како је могуће да се у Пресуди у случају Маријачић и Ребић од 10. марта 2006. године није тражило повлачење „Хрватског листа“ са косока у Хрватској, повлачење са Интернет страница и забрана даљег рекламирања свих бројева у којима се помиње име заштићеног сведока (и кључна напомена да је управо он заштићени сведок пред МКСЈ), а у вези са књигом „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ се све то тражило? Тачније, сва та поређења и чињенице доводе до следећег закључка. Најраније од 21. јануара 2009. године или најкасније од 24. јула 2009. године, судије О Гон Квон и Кевин Паркер воде острашћени „рат“ против књиге „Афера Хртковци и усташка курва Наташа Кандић“ и њеног аутора. Дакле, против књиге у којој се не наводи нити једно име и презиме заштићеног сведока, уз кључну напомену да је он тај заштићени сведок и притвореника који је у једној врсти изолације. Овим чињеницама треба додати и следеће чињенице. Оне такође показују каква је била острашћеност, непрофесионалност и пристрасност судија О Гон Квона и Кевина Паркер у предмету ИТ-03-67-Р77.2. Статут и Правилник МКСЈ не предвиђају постојање две верзије пресуде. То се не предвиђа ни у члану 23. Статута, ни у правилу 98тер Правилника МКСЈ. Дакле, свака пресуда мора бити јавна. Не само због начела јавности, већ и због члана 14. став 1. Међународног пакта о грађанским и политичким правима: „Свако лице има право да његов случај буде расправљан правично и јавно пред надлежним, независним и непристрасним судом... свака пресуда донета у кривичним или грађанским стварима биће јавна, осим ако интерес малолетника захтева да се поступа другачије или ако се расправа односи на брачне спорове или на старатељство деце“. Више него јасно за сваког непристрасног и професионалног судију. Међутим, очигледно је да судије О Гон Квон и Кевин Паркер нису тако поступале у предмету ИТ-03-67-Р77.2. Они као да су сматрали да је „идеална“ пресуда или процедура, као она која је осуђена од стране Комитета за људска права УН у случају Полај Кампос против

Перуа. Тачније, узорци за О Гон Квона и Кевина Паркера су анонимне перуанске судије које су спроводиле поступак у удаљеном затвору без присуства јавности.¹⁷ Или, за судије О Гон Квона и Кевина Паркера су „идеалне“ судије које је осудио Комитет за људска права УН у случају Полај Кампос против Перуа. Дакле, у случају који се изучава у савременој правној науци као негативан пример и који је био један од најважнијих пред Комитетом за људска права УН: „Комитет је констатовао да је прекршена општа одредба о правичном суђењу у контексту кривичног поступка, као и неке конкретније одредбе члана 14. Комитет је констатовао да посебан суд који чине анонимне судије, које су спроводиле поступак у удаљеном затвору без присуства јавности, није био ни независан ни непристрасан. Комитет је у овом случају нагласио да суд мора да буде независан и непристрасан и да мора да се доживљава као такав... Комитет је констатовао да је прекршена претпоставка невиности у горе поменутом случају Полај Кампос“. Али, све је могуће у МКСЈ, посебно када се ради о О Гон Квону и Кевину Паркеру. У контексту претходно изнетог, јасно је да је за судије О Гон Квона и Кевина Паркера проф. др Војислав Шешељ (због њихове острашћености и пристрасности) увек и унапред крив. Без обзира на доказе и без обзира на чињенице (и на критеријуме и пресуде које су судије Кевин Паркер и О Гон Квон доносили и примењивали у другим предметима). Проф. др Војислав Шешељ је за О Гон Квона и Кевина Паркера увек крив. Зато судије О Гон Квон и Кевин Паркер морају бити изузети из предмета ИТ-03-67-Р77.3 ако се жели постићи макар привид озбиљности суђења.

V. Тражено правно средство

10. На основу претходно изнетог, проф. др Војислав Шешељ у складу са правилом 15(Б) Правилника МКСЈ тражи изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера. Такође, обавештава Председника МКСЈ о Захтеву за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера. Позива председника МКСЈ да се изјасни у вези са чињеницама из овог захтева, као и да саслуша мишљење судије, чије се изузеће тражи у складу са правилом 15(Б)(и) Правилника МКСЈ. Такође, проф. др Војислав Шешељ тражи да у складу са правилом 15(Б)(ии) Правилника МКСЈ, Председник МКСЈ именује трочлану комисију састављену од судија других већа која ће пажљиво и професионално, непристрасно и неутрално да размотрити Захтев за изузеће судија О Гон Квона и Кевина Паркера.

¹⁷ Више о томе у књизи Хански Р. Шјајнин М. „Најважнији случајеви пред комитетом за људска права“ Београдски центар за људска права, 2007. године стр. 175.

Такође, проф. др Војислав Шешешљ тражи да председник МКСЈ у складу са правилима 15. и 19. Правилника МКСЈ именује двоје других судија у Претресно веће које ће одлучивати у вези са предметом ИТ-03-67-Р77.3.

„Број речи: 16.146”

Проф. др Војислав Шешешљ

(Урадио члан Стручног тима мр Дејан Мирковић)